

The Red Box

กล่องแดงปริศนา ชะตามรรณะ

ผู้เขียน : คิมจองยง (김정용)

ผู้แปล : มั่นจอม

บทนำ

กฎที่ดูเรียบง่ายและธรรมดาที่สุด

- ① กรรไกรชนะกระดาษ แต่แพ้ค้อน
- ② ค้อนชนะกรรไกร แต่แพ้กระดาษ
- ③ กระดาษชนะค้อน แต่แพ้กรรไกร
- ④ หากออกเหมือนกันจะเสมอกัน

อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางกฎเหล่านี้ กลับซ่อนตัวแปรมากมายที่เราคาดไม่ถึงเอาไว้

เป่ายิงฉุบ!

มันเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เมื่อไรกันนะ จำไม่ได้เลย ทำไมผมถึงปะปนอยู่กับกลุ่มคนแปลกหน้า และเล่นเกมที่ดูไร้สาระนี้
อยู่ได้ สิ่งที่ทำให้ใจหายกว่านั้นคือ ทุกคนออกค้อนไม่หยุดหย่อน ทั้งที่รู้ว่าถ้าออกกระดาษจะชนะ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด แม้แต่
ตัวผมเองก็ยังออกแต่ค้อน เพราะกลัวที่จะชนะมันหรือกลัวว่าเกมเป่ายิงฉุบบ้าง ที่ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไรนี้จะจบ
ลง?

ในระหว่างนั้น ความคิดที่ว่าใครสักคนในกลุ่มนี้อาจจะออกกระดาษก็ได้ พลันเข้ามาตีท้ายทอย แต่จินตนาการก็
ทำให้น้ำลายเหือดแห้งและสันหลังเย็นวาบ สมองกระตุนเซดล์ประสาทอย่างเร่งด่วนให้ออกกระดาษ ถึงกระนั้นผมก็ยังออก
ค้อนเช่นเดิม หรือพูดให้ถูกต้องคือ แม้จะพยายามออกกระดาษ แต่กำปั้นที่กำแน่นกลับไม่ยอมคลายออก ความกังวลว่าถ้า
เป็นแบบนี้ต่อไปคงแพ้นแน่ๆ เข้าครอบงำ พร้อมกับนั้นก็คิดว่าคนที่อยู่ที่นี่คงกำลังต่อสู้ชีวิตเพื่อออกกระดาษเช่นกัน

นี่คือความฝัน ผมรู้ความจริงข้อนี้มาตั้งแต่แรกแล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ผมไม่รู้วิธีตื่นจากความฝันนี้ และ
ไม่รู้วิธีออกกระดาษด้วย ได้แต่กระเสือกกระสนสุดกำลังเพื่อที่จะตื่นขึ้นมา และออกกระดาษเท่านั้น

ทันใดนั้นพลันเกิดความปั่นป่วนที่ไม่อาจอธิบายได้ขึ้นในกลุ่มคน ดวงตาหลายคู่พร้อมใจกันสั่นระริก ใครบางคน
ออกกระดาษ! ทุกคนต่างจ้องมือที่รวมกันอยู่ ก่อนจะมองหน้ากันและกันด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ท่ามกลางกำปั้นมากมาย
มีหนึ่งฝ่ามือที่กางออกอย่างใจแจ้ง ผมรีบตรวจสอบว่าใครเป็นคนออกกระดาษ ทว่าก็ไม่อาจรู้ได้ว่าใคร

นี่คือความฝัน ผมพยายามสัมผัสความรู้สึกที่ปลายนี้อย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่มีความรู้สึกอะไรส่งผ่านมา สิ่งที่ผม
ออกเป็นก้อนหรือกระดาษกันแน่? หรือว่า...ทุกคนดูจะสับสนเหมือนกันกับผม

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าเช่นนั้น ไม่มีเสียงร้องเป่าขลุ่ยอีกต่อไป เหลือเพียงความเงิบงันราวกับกระดาษชำระ
เปียกชุ่มที่แทรกอยู่ระหว่างนั้น ตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ที่ความหวังว่าคนออกกระดาษจะเป็นตัวเอง กลับกลายเป็นความกลัว
ว่าขออย่าให้เป็นตัวเองเลย ความเย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็งได้จากปลายเท้าขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลังจนถึงกระหม่อมใน
ชั่วพริบตา ก่อนจะลอยขึ้นสู่อากาศและแผ่กระจายไปทุกทิศทาง

ขออ้ออีกครั้ง นี่คือความฝัน ปัญหาที่มีอยู่แค่ว่า มันไม่ใช่ความฝันของผม แต่เป็นความฝันของคนอื่นเท่านั้นเอง

1

วันสอบ

ชายคนหนึ่งได้รับกล่องสีแดงเป็นครั้งแรกในวันถัดจากที่เขาฝันถึงการเล่นเป่าอังกาบองอันไร้ความหมาย กล่องใบเล็กที่ปราศจากชื่อผู้ส่ง มีแค่ที่อยู่และชื่อผู้รับเท่านั้น เมื่อชายหนุ่มหยิบมันขึ้นมาจากหน้าประตูครั้งแรก เขาคิดว่ามันเป็นแค่พัสดุธรรมดาเหมือนที่คนอื่นๆ ได้รับ หากตอนนั้นเขาไม่ได้เปิดกล่องนั้น...บางทีเรื่องราวทั้งหมดนี้คงไม่เกิดขึ้น ไม่ใช่ นั่นเป็นเพียงความหวังแสนไร้เดียงสา เราไม่อาจห้ามให้พระอาทิตย์ขึ้นหรือตกอันใด ต่อหน้าพลังอันยิ่งใหญ่ที่ไม่อาจต้านทาน มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งก็ยอมทำอะไรไม่ได้จั้นนั้น

ผมขอสารภาพว่า ตอนนี้ไม่สามารถมั่นใจในสิ่งใดได้เลย ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร หรือทำไมถึงเขียนเรื่องนี้อยู่ ได้แต่หวังอย่างสุดหัวใจว่าสิ่งที่เขียนอยู่นี้จะเป็นเพียงเรื่องที่ผมแต่งขึ้นมาเท่านั้น

ที่แห่งนี้ ยังมีอีกคนหนึ่งที่ไม่ได้ใส่ใจกับกล่องสีแดง

ชเวโดอิก (ชาย) อายุ 27 ปี, กำลังเตรียมตัวสอบเข้ารับราชการตำรวจ

นอนไม่หลับ เป็นเพราะความตื่นเต้นกับการสอบพุงนี้หรือเปล่านะ ยิ่งพลิกตัวไปมา หวังนิทราที่ยิ่งห่างไกลออกไปทุกที ชายหนุ่มขมตาหลับและนับแกะสีขาวที่กระโดดข้ามรั้ว สัตว์สีขาวตัวเล็กจ้อยเรียงแถวกันกระโดดข้ามรั้วทีละตัว หน้าตาของมันเหมือนกัน ขนาดเท่ากัน รูปร่างลักษณะเหมือนกันประหนึ่งถอดมาจากพิมพ์เดียวกัน ทว่ายิ่งจินตนาการ เช่นนี้ ความง่วงกลับยิ่งหนีห่างไปไกลกว่าเดิม ซ้ำร้าย แกะที่กระโดดข้ามรั้วมาฝั่งนี้ก็กองสุมอยู่ที่มุมหนึ่งโดยขยับไปไหนไม่ได้ ชายหนุ่มตัดสินใจล้มเลิกและกำลังจะสลัดแกะพวกนั้นออกจากหัว แต่แล้วบางอย่างที่แปลกแยกก็ดึงดูดความสนใจของเขา

‘ตาฝ้าหรือเปล่านะ’

ชายหนุ่มคู้ความสูงและที่กองสุมอยู่ในรั้วเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจ แกะจำนวนมากถูกผลักไปมาและปะปนกันจนกลายเป็นความวุ่นวายในช่วงพริบตา ท่ามกลางความโกลาหลนี้ แกะตัวหนึ่งกำลังยืนกินหญ้าอยู่ตรงนั้นอย่างไม่ทุกซึ้งร้อน มันโดดเด่นสะดุดตาเป็นพิเศษ ความนิ่งเงียบเพียงหนึ่งเดียวท่ามกลางความเคลื่อนไหวมากมาย บางครั้งสิ่งที่แตกต่างก็สร้างความกังวลได้อย่างใหญ่หลวง เขาตกอยู่ในห้วงอารมณ์แปลกประหลาดจนไม่อาจอธิบายได้ เขาค่อยๆ เข้าไปสำรวจ แกะตัวนั้นให้ใกล้ชัดยิ่งขึ้น ขนาดเท่ากัน รูปร่างเหมือนกัน มีแค่ใบหน้าสีแดงจัดราวกับลูกไหม้เท่านั้นที่แตกต่าง ดวงตาแดง

ฉาน หู จมูก และแม้แต่ในปากก็เช่นกัน แกะสีแดงจ้องตรงมาที่ตาของชายหนุ่มพลางร้อง “แะ~” และในวินาทีนั้นเขาก็ตื่นขึ้น

...

ยามฟ้าสว่างที่ยังคงมีแสงสีครามรำไร โดอิกถูจากเตียงแล้วเปิดโทรทัศน์ตามความเคยชิน

“...การฟื้นฟูความเสียหายจากฝนตกหนักเป็นประวัติการณ์เมื่อไม่กี่วันก่อนกำลังเร่งดำเนินการ โดยเฉพาะในเขตคังนัม รัฐบาลพยายามบรรเทาปัญหาไฟฟ้าดับที่เกิดจากเสาไฟฟ้าล้ม...”

ชายหนุ่มโยนรีโมตลงบนเตียงเมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรพิเศษในข่าว จากนั้นก็เปิดม่านออก อาจเป็นเพราะฝนไม่ค่อยดี ความไม่สบายใจจึงยังไม่จางหาย ดันมาฝนแบบนี้ในวันสอบเสียด้วย แม้จะไม่เชื่อเรื่องโชคลาง แต่ก็อดหวั่นใจไม่ได้ ก่อนไปสนามสอบ คงต้องออกไปเดินเล่นสักหน่อยแล้ว เขารีบล้างหน้าและแต่งตัวตามลำดับที่เตรียมไว้ล่วงหน้า จากนั้นก็ล้วงลึกเข้าไปในตู้เสื้อผ้า หยิบกล่องหนังใบเล็กและเก๋ๆออกมา แล้วเปิดมันด้วยความทะนุถนอม นาฬิกาข้อมือเรือนเก่าซึ่งหยุดอยู่ที่เวลา 11:02 น. มรดกชิ้นเดียวที่หยุดเดินพร้อมกับการจากไปของพ่อ นาฬิกาเรือนนี้คือพ่อ เปรียบเสมือนตุ๊กตาเนาที่เขาผูกพัน และเป็นสมบัติล้ำค่าที่สุด ตั้งนั้นเวลา 11:02 น. ที่เข็มหยุดนิ่งจึงมีความพิเศษมาก โดอิกเรียกเวลานี้ว่าเวลาของพ่อ

วันนี้คือวันที่จะได้รับการประเมินผลจากเวลาทั้งหมดที่ทุ่มเทมาเพื่อก้าวสู่เส้นทางการเป็นตำรวจ ชายหนุ่มสอบหายใจลึก ก่อนจะไปเปิดประตูออกไปด้วยความมุ่งมั่น แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นกล่องสีแดงใบเล็กที่วางอยู่ตรงปลายเท้า

‘พัสดุ? แปลกจัง ฉันไม่ได้สั่งอะไรนี่’

มันเบามาก เขาจรรู้สึกเหมือนไม่มีอะไรอยู่ข้างใน เมื่อลองเขย่าดู ก็ได้ยินเสียงกุกกักเบาๆ ไม่มีใบปะหน้าพัสดุหรืออะไรติดอยู่ อีกทั้งยังไม่มีที่อยู่หรือชื่อผู้ส่ง มีแค่ชื่อชเวโดอิกและที่อยู่ของเขาเท่านั้น ความอยากรู้อยากเห็นพลันผุดขึ้นมา แต่ขณะเดียวกันความรู้สึกไม่สบายใจก็ถาโถมเข้ามาด้วย

‘เข้าวันสอบแท้ๆ...’

เขารู้สึกว่าถ้าไม่เปิดดูคงจะคาใจไปตลอดทั้งวัน จึงเปิดกล่องสีแดงตรงนั้นทันที ข้างในมีกระดาษโน้ตสีดำแผ่นหนึ่ง และข้อความที่เขียนด้วยปากกาสีขาวยาว

<ห้ามสนทนากับผู้ชายในชุดสูทสีดำเด็ดขาด>

นั่นคือทั้งหมด ไม่มีอย่างอื่นอีก สิ่งแรกที่นึกถึงเมื่อเห็นโน้ตคือยองอุน เพื่อนสนิทของเขา หมอนั่นเป็นพวกที่ชอบทำอะไรแบบนี้ โดอิกอดขำไม่ได้ เกือบจะโทร. ไปต่อว่าด้วยความมั่นใจได้ แต่คิดได้ว่าถ้าทำแบบนี้ก็เท่ากับเข้าทางเพื่อน จึงตัดสินใจไม่ตอบสนองใดๆ เขาทิ้งกล่องใบนั้นลงถังขยะ แล้วออกจากบ้านโดยไม่หันกลับไปมอง

การเดินเล่นในเมืองยามเช้าตรู่ช่วยคลายความกังวลลงได้บ้าง

“ขอ...ขอโทษครับ...”

โดอิกหันไปตามเสียงเรียก แล้วก็เห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น

“ครับ? มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“คุณ...พอจะรู้ไหมครับว่าตึกนมโบอยู่ที่ไหน”

“อ้อ ตึกนมโบหรือครับ...เดินตามถนนนี้ไปเรื่อยๆ นะครับ เห็นตึกที่มีป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ไหมครับ ที่เขียนว่า ‘ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่’ ตัวใหญ่ๆ นะ...ตึกนั้นแหละครับ”

“ขอบคุณครับ”

ชายวัยกลางคนโค้งศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินไปตามทิศทางที่ได้อีกบอก ตอนแรกเขาไม่ได้รู้สึกอะไร แต่หลังจากผ่านไปสักพัก ความไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูกก็ก่อตัวขึ้น อะไรกันนะ เขาหันกลับไปมองอีกครั้งด้วยความสงสัย เห็นแผ่นหลังของชายวัยกลางคนที่เดินห่างออกไป รองเท้าคู่เก่า ผมที่เหลือเพียงน้อยนิด และชุดสูทธรรมดา หากมีอะไรที่รบกวนจิตใจอยู่บ้าง ก็คงเป็นชุดสูทสีดำที่อีกฝ่ายสวมเท่านั้น

เวลาเดียวกันนั้น แท็กซี่คันหนึ่งได้จอดฝั่งตรงข้ามของถนนที่ได้อีกยืนอยู่ หญิงสาวคนหนึ่งรีบก้าวลงจากรถ สายตาจับจ้องป้ายโฆษณาด้านหน้าตึกนมโบซึ่งอยู่ไกลออกไป เธอเดินตรงไปยังป้ายโฆษณานั้นโดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง

ซองจีมิน (หญิง) อายุ 33 ปี, เพิ่งลาออกจากการเพื่อเตรียมแต่งงาน

เธอเป็นว่าที่เจ้าสาวที่จะเข้าพิธีแต่งงานในเย็นวันนี้ เวลาหกโมงเย็น เธอนัดแต่งงานเจ้าสาวไว้ตั้งแต่เก้าโมงเช้า และเนื่องจากร้านเสริมสวยอยู่ไกลถึงเขตคังนัม จึงออกจากบ้านแต่เช้าตรู่ แต่แล้วหญิงสาวก็หยุดกลางทางและลงจากแท็กซี่กะทันหัน

จีมินเองก็ได้รับกล่องสีแดงเมื่อไม่นานมานี้เช่นกัน มันเกิดขึ้นในคืนกลับจากงานเลี้ยงอำลาที่เพื่อนร่วมงานจัดให้ หลังจากประกาศลาออกเพื่อแต่งงาน

‘ว้าว! อะไรกันเนี่ย’

หญิงสาวคิดว่ามันเป็นของขวัญแสดงความยินดีกับการแต่งงานอย่างไม่ต้องสงสัย ครั้นเปิดดู ก็พบว่าข้างในมีเพียงกระดาษสีดำแผ่นเล็กๆ และตัวอักษรสีขาวเขียนอยู่

<ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่>

จีมินพลิกดูทั้งด้านหน้าและด้านหลัง แต่ก็ไม่พบอะไรเพิ่มเติม แทนที่จะผิดหวัง เธอลบยิ้มซ้ำ เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ หญิงสาวคิดว่านี่คงเป็นแค่การแกล้งของใครสักคน ทว่าไม่ต้องใช้เวลาช้านัก เธอก็รู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องตลกอย่างที่คิด

หลังจากเปิดกล่อง ประโยคที่เขียนบนกระดาษนั้นวนเวียนอยู่ในหัวของเธออย่างน่าประหลาด รวากับถูกควบคุมจิตใจบางส่วน มันคอยรบกวนหญิงสาวไม่หยุดหย่อน ไม่ว่าจะทำอะไร อยู่กับใคร หรือพยายามลืมมันแค่ไหน...ก็ไม่มีผล

ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่ ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่

หญิงสาวนอนไม่หลับและไม่สามารถจดจ่อกับอะไรได้ แม้แต่ตอนดูละคร ประโยคนั้นก็ผุดขึ้นมาเต็มหน้าจอ คอยตามหลอกหลอนเธอ ไม่ว่าจะอาบน้ำ เดินถนน หรือแม้กระทั่งในฝัน มันก็ไม่ปล่อยเธอไป อากาเธอแย่งจนถึงขั้นพูดเพิ่มพาวว่า “ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่” โดยไม่รู้ตัว เธอพยายามปิดปาก แต่ก็ห้ามคำพูดที่หลุดออกมาไม่ได้ มันหนักหนาเกินกว่าจะเป็นแค่ความเครียดจากงานแต่งงานธรรมดา

ประโยคสั้นๆ นี้นวนเวียนอยู่ในหัวนานกว่าสัปดาห์จนหญิงสาวแทบเสียสติ เธอลองถามคนที่คิดว่าน่าจะเกี่ยวข้อง แต่ทุกคนตอบเหมือนกันว่าไม่ได้ส่งพัสดุอะไรมา จิมีนรู้สึกว่ามันควรถอบเรื่องนี้กับว่าที่สามี ส่วนการไปหาหมอก็คือเป็นเรื่องที่ต้องรองงานแต่งงานเสร็จสิ้นก่อน ทว่าระหว่างนี้ ประโยคในหัวกลับยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อไม่กี่วันก่อน ในวันที่สายฝนโหมกระหน่ำ เสียงกระซิบ ‘ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่’ แทรกมากับเสียงฝนและทรมานเธอ แม้จะปิดหูด้วยหมอนและผ้าห่ม แต่ก็ไม่ช่วยอะไร ยิ่งพยายามหนี เสียงนั้นก็ยิ่งทิ่มแทงจิตใจและร่างกาย สิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าคือเสียงที่อ่านประโยคนั้นเป็นเสียงของเธอเอง หญิงสาวตื่นนอนอยู่ในความทุกข์ทรมานราวกับกำลังบีบคอตัวเอง ไม่ว่าจะร้องขอความช่วยเหลือแค่ไหน เสียงร้องอันน่าเวทนาของเธอก็จมหายไปกับเสียงฝน สุดท้ายก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป จิมีนวิ่งออกไปท่ามกลางสายฝนที่เทกระหน่ำ ไม่สนใจร่ม ไม่สนแม้กระทั่งรองเท้า เธอวิ่งไปตามถนนในชุดนอนพลางกรีดร้องเหมือนคนบ้า ฝนตกหนักเหมือนฟ้ารั่ว หญิงสาวเดินโซเซในสายฝนราวกับเป็นคนเดียวในโลก ตอนนี้อยู่ขณะนี้ ไม่มีใครช่วยเธอได้เลย ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร ขณะหญิงสาวเดินฝ่าสายฝนด้วยสติที่เลือนราง จู่ๆ รถคันหนึ่งก็เบรคดัง ‘เอ๊ยด!’ ตรงหน้าเธอ จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงแตรดัง ‘ปิ่นน!’ ที่แหลมจนแทบแก้วหู

“บ้าหรือเปล่า! วิ่งออกมาแบบนี้ได้ไงเนี่ย!”

แม้จะเกือบถูกรถชน แต่หญิงสาวกลับไม่รู้สึกลงถึงอันตรายเลย เธอพูดกับคนขับที่กำลังหัวเสียว่า “ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่” ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในสายฝน

...

เวลาผ่านไปเช่นนั้น วันแต่งงานมาถึงโดยที่ปัญหายังไม่คลี่คลาย วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใสตั้งแต่เช้าตรู่อย่างน่าประหลาด แม้แต่ตอนเปิดประตูแท็กซี่เพื่อไปร้านเสริมสวย ประโยคนั้นก็ยังไม่ปล่อยจิมีนไป เธอนั่งอยู่เบาะหลังคนเดียวต่อสู้อกับประโยคในหัวสุดก่าล้าง แล้วจู่ๆ สิ่งนั้นก็ปรากฏสู่สายตาเธอ ‘ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่’ ป้ายโฆษณาขนาดมหึมาที่ปกคลุมด้านหน้าตึก

ตอนแรกหญิงสาวคิดว่ามันเป็นภาพหลอนที่สมองอันยุ่งเหยิงสร้างขึ้น แต่สิ่งนี้ให้ความรู้สึกแตกต่างจากที่เคยเป็นมา เธอจึงถามคนขับแท็กซี่อย่างระมัดระวัง

“คุณลุงคะ เห็นตัวอักษรใหญ่ๆ บนตึกด้านหน้าไหมคะ”

“แน่นอน ถึงจะแก่แล้ว แต่สายตาลุงยังดีอยู่นะ เห็นชัดแจ๋วทั้งสองข้างเลย”

“ช่วยอ่านให้ฟังหน่อยได้ไหมคะ”

“ได้สิ ไหนดูซิ... ‘ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่’ ...”

ก่อนที่คนขับแท็กซี่จะพูดจบ เธอก็ตะโกนอย่างร้อนรน

“จอดตรงนี้เลยคะ! เร็วคะ เร็วๆ!”

หญิงสาวรีบลงจากรถโดยแทบไม่รู้ตัวว่าจ่ายค่าแท็กซี่ไปอย่างไร แม้จะไม่มีเหตุผลรองรับ แต่เธอรู้สึกอย่างแรงกล้าว่าหากไปถึงป้ายโฆษณา นั้น อะไรบางอย่างจะเปลี่ยนไป เธอก้าวเข้าไปที่ละก้าว มุ่งหน้าไปยังจุดนั้นด้วยความหวังอันริบหรี่ว่าอาจจะหลุดพ้นจากฝันร้ายนี้

ขณะเดียวกัน ไดอิกยืนอยู่อีกฝั่งของถนนตรงข้ามกับจิมิน เขาเงยหน้ามองป้ายโฆษณา แน่ใจว่าทั้งสองไม่รู้ถึงการมีอยู่ของกันและกัน ขณะชายหนุ่มกำลังจะสลัดความคิดฟุ้งซ่านและมุ่งหน้าไปยังสนามสอบ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของผู้หญิงดังมาจากที่ไหนสักแห่ง เสียงนั้นหวีดแหลมจนแทบทะลุแก้วหู

“กรีด!”

เสียงกรีดร้องดังขึ้นมาฉับพลัน แม้ชายหนุ่มจะไม่เข้าใจสถานการณ์ แต่ความรู้สึกหวาดหวั่นว่าต้องเกิดเรื่องร้ายแรงแล่นเข้ามาในใจชัดเจน เขารีบกวาดตามองรอบตัว เห็นผู้คนงุนงงสับสน เสียงพิมพ์ดีดดังแว่วมา ในที่สุดสายตาของทุกคนก็จับจ้องไปยังจุดเดียวกัน

“ข้างบน!”

ใครบางคนตะโกน ชายหนุ่มรีบเงยหน้าขึ้นมองตามคนรอบข้าง

‘อะไรนะ’

บางสิ่งกำลังร่วงหล่นลงมาจากที่สูง ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาอีกครั้งไม่ไกลจากที่ตรงนั้น

“คนนี่!”

มีคนกระโดดลงมาจากดาดฟ้าตึก ไดอิกสังหรณ์ใจอย่างบอกไม่ถูกว่าร่างที่ตกลงมานั้นอาจเป็นชายวัยกลางคนที่เพิ่งถามทางเขาเมื่อสักครู่

‘ไม่หรอก่อน...’

แม้ในความเป็นจริงร่างนั้นจะร่วงลงมาด้วยความเร็วสูง แต่สำหรับไดอิก มันกลับดูเหมือนช้าราวกับภาพสโลว์โมชั่น ทุกรายละเอียดชัดเจนราวกับถูกขยาย

“หลบ! หลบเร็ว! อันตราย!”

เสียงตะโกนดังขึ้นอีกครั้ง ไดอิกพลันได้สติ และมองไปรอบๆ อีกหน ตอนนั้นเองที่เขาสังเกตเห็นจิมินเป็นครั้งแรก แต่หญิงสาวไม่ได้สังเกตเห็นเขา เธอยืนอยู่หน้าป้ายโฆษณา กำมือแน่น แล้วเงยหน้าขึ้นมอง

ดูบ!

เสียงกระทบอย่างหนักดังกึกก้อง ทว่าสิ่งที่จิมินได้ยินกลับเป็นเสียงที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

กร็อบบ!

เป็นเสียงตอกระดุกคอกของเธอที่นั่นเอง หญิงสาวจมดิ่งสู่ห้วงอนธการในช่วงพริบตา

“กรีด!”

ผู้คนกรีดร้องดังสนั่นไปทั่วใจกลางเมือง เสียงอื้ออึงที่เกิดขึ้นรอบๆ สองร่างที่ล้มลงแผ่ขยายออกไปเป็นวงกว้าง ชั่วอึดใจ ถนนที่เคยเป็นเส้นทางไปทำงานธรรมดาๆ พลันกลายเป็นสถานที่เกิดเหตุอันน่าสลด บางคนเอามือปิดปากมองสลับไปมาระหว่างดาดฟ้าตึกกับสองศพบนพื้น บางคนก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายภาพ ท่ามกลางความโกลาหลนั้น ไดอิกยืน

นั่งรากับหุ่น เขาจะสายตาจากร่างไร้วิญญาณของชายวัยกลางคนไม่ได้เลย หัวของชายหนุ่มคิดแต่เรื่องกระดาดษไนต์ใน
กล่องสีแดง

<ห้ามสนทนากับผู้ชายในชุดสูทสีดำเด็ดขาด>

สลัดความคิดนั้นไม่หลุด ไม่ว่าจะอย่างไร ฉันก็ไม่ได้ทำตามคำเตือนในกระดาดษจากร่างกล่องสีแดงแม้จะเป็นการ
พูดคุยสั้นๆ แต่ฉันก็คุยกับผู้ชายในชุดสูทสีดำ และผลลัพธ์ก็คือ...อ่า...ถ้าไม่ได้บอกทาง ผู้ชายคนนั้นจะไม่ตายหรือเปล่า
ไม่หรือ คงไม่ใช่...ไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไร แต่เขาคงตัดสินใจจะกระโดดอยู่แล้ว ถึงฉันไม่บอกทาง สุดท้ายเขาก็คงหาตึก
เจอบนชั้นไปบนดาดฟ้าอยู่ดี ผลคงเหมือนกัน...แล้วผู้หญิงคนนั้นล่ะ ถ้าผู้ชายคนนั้นตกลงมาช้าหรือเร็วกว่านี้นิดหน่อย
เธอคงไม่เป็นแบบนี้...ถ้าฉันเมินเฉยและไม่คุยกับเขาเลย เขาก็คงใช้เวลาหาตึกนานขึ้น...ถ้าเป็นแบบนี้...จังหวะคงไม่พอดี
ขนาดนี้...

โดอิกยังคงยืนแข็งที่อออยู่อย่างนั้น ขณะเดียวกัน ผู้คนก็แห่เข้ามาดูเหตุการณ์ราวกับแมลงวันตอมอาหาร
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของตึกพยายามสกัดกั้นฝูงชนสุดความสามารถ แต่ไม่เป็นผล ไม่นานตำรวจก็มาถึงและ
ควบคุมสถานที่เกิดเหตุ สถานการณ์จึงเริ่มสงบลง ทว่าตลอดช่วงเวลานั้น ชายหนุ่มยังคงยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน เจกเช่นถูก
คลื่นกระแทกอย่างรุนแรงจนไม่อาจฟื้นสติได้ ถ้าไม่มีใครมาแตะไหล่เบาๆ เขาคงยืนอยู่อย่างนั้นจนพลาดการสอบก็เป็นได้
สัมผัสแผ่วเบาบนไหล่ทำให้เขาพอมีสติรับรู้สิ่งรอบตัวได้บ้าง ทันใดนั้น เสียงซุบซิบของผู้คน เสียงไซเรน และเสียงอีกทีกของ
เมืองก็ดังขึ้นประหนึ่งมีใครเร่งระดับเสียงให้ดังสนั่นสุดขีด

ตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มนึกขึ้นได้ว่าลืมอะไรไป ‘การสอบ!’ เขารีบวิ่งลงไปสถานีรถไฟใต้ดินทันที แม้ขาสั่นเทา แต่ก็
หยุดวิ่งไม่ได้

‘เรื่องทั้งหมดไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย มันก็แค่เรื่องบังเอิญ!’

โดอิกเบียดเข้าไปในรถไฟใต้ดินพร้อมกับคนอื่นๆ แต่ตรงข้ามกับสิ่งที่หวัง จิตใจที่ปั่นป่วนยังคงสั่นคลอนเขาไม่
หยุดหย่อน ชายหนุ่มบอกตัวเองว่าให้สอบให้เสร็จก่อนค่อยคิด แต่ก็ทำไม่ได้เลย

...

ตลอดช่วงเวลาสอบ โดอิกพยายามอย่างหนักที่จะสะกดกลิ่นอาการสั่นและความคิดฟุ้งซ่าน แต่สุดท้ายการสอบ
ก็จบลงโดยที่เขาทำข้อสอบได้ไม่เต็มที่สักข้อ แม้จะออกจากห้องสอบแล้ว แต่ด้วยจิตใจที่หนักอึ้ง เขาไม่อาจบังคับให้เท้าพา
ตัวเองกลับบ้านได้เลย เขาไม่มีความกล้าพอที่จะอาบน้ำและนอนหลับบนเตียงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น วันนี้ช่างยาวนาน
ราวกับผ่านไปมากกว่าหนึ่งปี ภาพของกล่องสีแดง กระดาดษไนต์ และร่างไร้วิญญาณของสองชีวิตผุดขึ้นสลับกันไปมา คอย
รบกวนจิตใจเขาไม่หยุดหย่อน

เดินมานานแค่ไหนแล้วนะ โดอิกเดินไปเรื่อยๆ โดยไม่สนทิศทาง จนมาถึงสถานที่แปลกตา รอบตัวถูกปกคลุม
ด้วยความมืด เสียงน้ำไหลรินดังแว่วมาเบาๆ จากที่ไหนสักแห่ง ลมธารสายเล็กที่ไหลผ่านหมู่บ้านที่ไม่รู้จัก ช่วยให้ใจเขา
สงบลงเล็กน้อย ขณะเดินเลียบลำธารสีดำ โดอิกพึมพำออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่”

โดอิกสะดุ้งตื่นจากภวังค์ รู้สึกทั้งโกรธและกลัวในเวลาเดียวกัน อารมณ์ที่ปั่นป่วนไม่ยอมสงบลงเลย เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าตามคำพูดที่หลุดปากออกมา แต่สิ่งที่เห็นมีเพียงความมืดมิดเท่านั้น ชายหนุ่มยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินต่อไปอย่างไร้จุดหมาย

หลังจากเดินตามลำธารมาราวยี่สิบนาที สะพานหินเล็กๆ ก็ปรากฏสู่สายตา เขาเดินไปที่สะพานและหยุดยืนตรงกลางราวกับถูกดิ่งดูด น้ำที่ไหลอยู่เบื้องล่างยังคงดำเนินไม่ไกลจากใต้สะพาน เขาเห็นเด็กนักเรียนสองคนกำลังแอบเผาบางสิ่ง

‘เด็กสมัยนี้ยังเล่นไฟกันอยู่หรือเนี่ย’

เขารู้สึกว่ามันน่าขำ แต่ขณะเดียวกันก็อดอิจฉาไม่ได้ ทันใดนั้นบรรยากาศของนักเรียนทั้งสองก็เปลี่ยนเป็นครึกครื้น และวินาทีนั้นเอง ความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามา

‘ฉันทำอะไรอยู่กันแน่’

ความตระหนักถึงความจริงอันเย็นยะเยือกราวกับถูกสาดด้วยน้ำเย็น สั่นสะเทือนชายหนุ่ม ตอนนั้นเองที่เขาคิดว่าตนควรกลับบ้าน อยากลืมเลือนวันที่แปลกประหลาดนี้และกลับไปใช้ชีวิตปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ความเหนื่อยล้าที่สะสมมาตลอดวันถาโถมเข้ามาในทันใด โดอิกเดินได้ไม่ไกลก็ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ที่ถูกทิ้งไว้หน้าลานจอดรถแถวนั้นด้วยความอ่อนล้า แม้จะสมเพชตัวเอง แต่ความรู้สึกนั้นก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว ทุกอย่างดูน่าเบื่อขึ้นมาทันที ขณะที่กำลังจะหยิบโทรศัพท์มือถือมาเรียกแท็กซี่ จู่ๆ เสียงร้องของผู้ชายคนหนึ่งก็ดังก้องไปทั่วบริเวณ

“แม้แต่ในรถ ก็อย่าจะเจอกันอีกเลย!”

ข้างบน! เสียงดังมาจากข้างบนอีกแล้ว โดอิกรีบเงยหน้าขึ้นมองรอบตัว เช่นเดียวกับตอนเช้า เวลาคล้ายจะเคลื่อนที่ช้าลงอีกครั้ง เขาเห็นบางสิ่งร่วงหล่นลงมาเป็นเส้นโค้ง เหตุการณ์ที่หวังว่าจะไม่เกิดขึ้นอีกกลับเกิดซ้ำ คราวนี้สิ่งที่ตกลงมาก็คือคนเหมือนเดิม

ใครม!

เสียงทุ้มหนักดังกระแทกหู ชายคนหนึ่งตกลงบนรถที่จอดอยู่ในความมืด เสียงสัญญาณกันขโมยของรถที่พังดังแหลม แต่น่าแปลกที่ไม่มีใครออกมาดู รถถูกกดทับจนยุบลงครึ่งหนึ่ง ร่างของชายคนนั้นนอนจมกองเลือดอยู่บนหลังคารถต่างจากตอนเช้าตรงที่คนที่ตกลงมายังหายใจอยู่ ความหวาดกลัวที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเข้าครอบงำโดอิก มันโหดร้ายเกินกว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญ เกิดเรื่องแบบนี้สองครั้งในวันเดียวกัน!

ชายที่ตัวโหดเลือดกะพริบตาเชื่องช้า หอบหายใจและขยับปากคล้ายต้องการพูดอะไรบางอย่าง ทว่ากลับไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา โดอิกกวาดตามองรอบตัว ตรงนี้มีแค่เขาคนเดียวเท่านั้น แม้ชายคนนั้นจะไม่ได้โบกมือ แต่เขารู้สึกเหมือนถูกเรียกให้เข้าไปใกล้ ชะตากกรรมยื่นมือมาและดึงดูดให้โดอิกค่อยๆ เดินไปหาอีกฝ่าย ชายที่เลือดไหลนองพยายามพูดบางสิ่ง แต่โดอิกไม่สามารถเข้าใจได้ชัดเจน

“อย่าพูดเลยครับ ผมจะโทร. เรียกรถพยาบาล...”

ชายคนนั้นส่ายหน้าอย่างยากลำบาก ท่าทางนั้นเข้าใจได้ชัดเจน อีกฝ่ายไม่ต้องการให้โทร. แจ้ง โดอิกไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร ชายที่นอนจมกองเลือดชี้ไปที่เสื้อของตัวเอง และพูดออกมาด้วยแรงเสือกสุดท้าย

“กระเป้า...”

ไม่มีคำพูดใดตามมาอีก เสียงหอบหายใจหยุดนิ่ง แม้จะลั้งเล แต่โดอิกก็ยื่นมือสั่นเทาเข้าไปในกระเป๋าเสื้อที่ชายคนนั้นชี้ เขารู้สึกว่าต้องทำเช่นนั้น มือสัมผัสกับเลือดชุ่มโชกและถูกอาบย้อมเป็นสีแดงในชั่วพริบตา บางอย่างติดมือออกมา

‘นี่มัน...อะไรกัน...’

สิ่งที่ติดมือออกมาคือกระดาดแบบเดียวกับที่อยู่ในกล่องสีแดง เขาคู้กระดาดสีดำสนิทด้วยมือเปื้อนเลือด บนนั้นเขียนด้วยปากกาสีขาวเอาไว้แบบนี้

<11:02>

เวลาของพ่อ โดอิกมองนาฬิกาข้อมือของตัวเองอย่างเหม่อลอย แน่ใจว่ามันหยุดอยู่ที่เวลา 11:02 น. หัวใจของชายหนุ่มร้องตะโกน

‘ตั้งสติ...ตั้งสติ!’

แม้จะยากลำบาก แต่เขาพยายามสุดความสามารถที่จะรวบรวมสติ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูเวลาปัจจุบัน บนหน้าจอที่สว่างขึ้นปรากฏตัวเลขชุดเดียวกัน PM 11:02

2

ฝนตกหนัก

“ขณะนี้ฝนตกหนักในหลายพื้นที่ ปริมาณน้ำฝนสูงถึง 50 มิลลิเมตรต่อชั่วโมง เก่งว่าจะเกิดความเสียหาย...”

วิทยุรายงานข่าวเกี่ยวกับฝนตกหนักตลอดทั้งวัน แม้สายฝนที่กระหน่ำลงมา จะพุ่งเข้าใส่กระจกหน้ารถราวกับชอมบี้ แต่หญิงสาวก็ไม่ได้เปิดที่ปัดน้ำฝน อยากรายงานนั้นเธอ เธอคิดว่าบางทีการตายอาจเป็นทางออกที่ดีกว่า จะต้องถูกจุมูกไปมาแบบนี้อีกนานแค่ไหน...ไม่เห็นจุดจบเลย ชื่อเรียกร่องของหมอนั้นยิ่งหนักขึ้นทุกวัน ถ้าอย่างนั้น...

“โดยเฉพาะในเขตคังนัมของกรุงโซล ซึ่งมีการเตือนภัยน้ำท่วม มีปริมาณน้ำฝนมากกว่า 100 มิลลิเมตรต่อชั่วโมง ...”

รถของหญิงสาวหยุดลง ทักษณวิสัยพราวเลื่อนด้วยฝนที่ตกลงมาประหนึ่งท้องฟ้าทั้งผืนละลายลงมาพร้อมกัน ความมืดทำให้บรรยากาศน่าขนลุกเป็นเท่าทวี เวลาขณะนั้นคือ 22:25 น. เธอกางร่มคันใหญ่แล้วลงจากรถ สายฝนโถมเข้าใส่ร่างกายจากทุกทิศทาง แต่เธอไม่สนใจสิ่งเหล่านั้นเลย ดวงตาจับจ้องอยู่ที่ป้ายหน้าทางเข้าอาคารเท่านั้น

สำนักข่าวกรองแห่งชาติสาธารณรัฐเกาหลี

หญิงสาวเดินฝ่าสายฝนไปยังประตูหมุน ผลักเข้าไปด้านใน แม้ว่าเธอจะกัดฟันกรามเบาๆ ในช่วงเวลาอันสั้น ทว่าไม่มีผู้ใดเห็นท่าทางนั้นของเธอ

ซิลมี (นามสมมุติ) (หญิง) ไม่ทราบอายุ, ไม่มีข้อมูล

22:28 น. เนื่องจากเป็นเวลาดึก เคาน์เตอร์ต้อนรับจึงว่างเปล่า เมื่อผ่านประตูหมุนเข้ามาแล้ว เดินอีกสิบห้าก้าวก็จะถึงทางเข้าที่มีระบบรักษาความปลอดภัย หญิงสาวนับก้าวในใจพลางกวาดตามองตำแหน่งกล้องวงจรปิดอย่างแนบเนียน แม้จะได้รับแจ้งมาก่อนว่ากล้องวงจรปิดจะไม่บันทึกภาพใดๆ ตั้งแต่เวลา 22:20 น. แต่ก็ไม่อาจเชื่อคำพูดของหมอนั้นได้ทั้งหมด เพราะมันเป็นคนที่ห่างไกลจากคำว่า ‘ความไว้วางใจ’ ที่สุด

สถานที่สำคัญของประเทศ อีกทั้งยังเป็นสำนักข่าวกรอง การบุกรุกเข้ามาที่นี่เพื่อขโมยข้อมูลลับจากเซิร์ฟเวอร์ถือเป็นอาชญากรรมล้มล้างการปกครอง หากล้มเหลว หรือต่อให้ทำสำเร็จ แต่ถ้าถูกจับได้...เธออาจถูกประณามว่าเป็นสายลับ ตกเป็นเหยื่อในละครการเมือง หรือหายสาบสูญไปจากโลกนี้ได้อย่างไร้ร่องรอย

22:30 น. ไม่ว่าจะกรณีใดๆ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของที่นี่จะไม่ตกทายหรือแสดงท่าทีรู้จักผู้มาเยือน พวกเขาแค่จับตามองและสังเกตผู้ผ่านเข้าออกเท่านั้น ขณะนี้มีสายตาสามคู่จับจ้องมาที่เธอ แม้จะปลอมตัวมาอย่างไรก็ตามแต่ ความหวาดกลัวว่าจะถูกจับได้ก็บีบรัดหัวใจเธอ

ขั้นตอนแรก: ผ่านประตูรักษาความปลอดภัย

ที่นี่ต้องแตะบัตรทั้งขาเข้าและขาออกเพื่อบันทึกการเข้าออก บัตรผ่านมีชิปพิเศษที่เปลี่ยนรหัสทุกสามสิบนาทีฝั่งอยู่ต่างจากบัตรทั่วไป หากรหัสในบัตรไม่ตรงกับรหัสของประตู เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจะเข้ามาตรวจสอบ ชิปพิเศษนี้ไม่สามารถปลอมแปลงได้อย่างสมบูรณ์ จึงต้องทำภารกิจให้เสร็จและออกมาภายในสามสิบนาที ไม่อย่างนั้น บัตรผ่านที่ถืออยู่จะใช้งานไม่ได้ หญิงสาวได้รับแจ้งว่าบัตรจะใช้ได้ตั้งแต่สี่ทุ่มครึ่งจนถึงห้าทุ่มเท่านั้น การรักษาเวลาจึงสำคัญมาก แน่ใจว่าเรื่องนี้ก็เชื่อไม่ได้ทั้งหมด เมื่อแตะบัตร รหัสอาจไม่ตรงกันและถูกจับได้ทันที ไร้ใจไม่ได้ หมอนั้นเป็นคนแบบนั้น แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว เธอจำต้องเชื่อ ไม่มีทางเลือกอื่น

บางทีหญิงสาวอาจหวังให้ถูกจับตั้งแต่ตอนเข้ามาด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็คงถูกลงโทษฐานบุกรุกเท่านั้น ไม่ใช่ข้อหาล้มล้างการปกครอง เธอหยิบบัตรผ่านจากกระเป๋าถือด้วยมือที่ควบคุมให้นิ่ง อยากกลืนน้ำลาย แต่ก็ไม่ต้องการให้ใครเห็นว่าเธอกำลังประหม่า จึงพยายามอดกลั้นแล้วแตะบัตรอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด

บี๊บ แผงกั้นเปิดออก เธอเกือบจะถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่ก็ข่มไว้ได้ทัน โดยใช้ความพยายามอย่างมากที่จะไม่ให้ใครสังเกตเห็น

22:32 น. เหลือเวลาอีกยี่สิบแปดนาที เธอยืนอยู่หน้าลิฟต์ กดปุ่มลูกศรลง มองดูตัวเลขสีแดงที่ลดลงเรื่อยๆ ขณะรอให้ประตูเปิด

5 อาจเป็นเพราะความกระวนกระวาย จึงรู้สึกวาลิปต์ลงซ้ำผิดปกติ

4 กังวลใจว่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ประตูทางเข้าจะหันมามองหรือไม่

3 ตอนนี้งานนอกฝนคงตกหนักมาก แต่ที่นี้กลับเงียบสนิท

2 คืบนี้ช่างยาวนานเหลือเกิน

1 มาถึงแล้ว

ประตูลิฟต์เปิดออก โชคดีที่ไม่มีใครอยู่ข้างใน หญิงสาวก้าวเข้าไปอย่างใจเย็น

ขั้นตอนที่สอง: เข้าสู่ห้องเซิร์ฟเวอร์

เซิร์ฟเวอร์ลิฟต์ที่เป็นเป้าหมายอยู่ชั้นใต้ดิน 3 แต่ปุ่มลิฟต์มีแค่ถึง B2 เท่านั้น หญิงสาวรู้เรื่องนี้จากข้อมูลที่สืบมาก่อนแล้วจึงไม่ตกใจ เธอกดปุ่ม B2 แล้วรีบกดปุ่มปิดประตู จากนั้นก็มองดูตัวเลขสีแดงในลิฟต์อีกครั้ง

1 ประตูปิด

B1 เสียงเครื่องจักรดังต่อเนื่อง

B2 เริ่มแล้ว

ประตูเปิดออก เธอก้าวออกจากลิฟต์โดยไม่ลังเล เลี้ยวซ้ายเดินไปยังประตูบันไดหนีไฟที่สุทธทางเดิน เปิดประตูแล้วเข้าไปข้างใน

22:35 น. เหลือเวลาอีกยี่สิบห้านาที เนื่องจาก B2 เป็นชั้นสุดท้าย จึงไม่มีบันไดลงไปอีก แต่ตามข้อมูลที่สืบค้นมา เซิร์ฟเวอร์อยู่ที่ B3 หญิงสาวเดินขึ้นบันไดครึ่งชั้นไปยังชานพักระหว่าง B1 กับ B2 มีกล้องวงจรปิดอยู่ แต่เธอไม่สนใจ เดินตรงไปที่ตู้ดับเพลิงบนผนัง ดึงมือจับออกโดยไม่รอช้า ช่องว่างขนาดพอให้ก้มตัวลอดเข้าไปได้ปรากฏขึ้น ภายใต้แสงสลัว มี

บันไดทอดลงไป เธอรีบเข้าไปแล้วปิดประตู เสียงประตูเหล็กปิดดังก้อง หญิงสาวใช้มือแตะผนังกลางเดินลงบันได เมื่อถึงปลายบันไดก็เห็นประตูที่มีแสงลอดออกมา

ขั้นตอนที่สาม: เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยห้องเซิร์ฟเวอร์

ตรงประตูมีเจ้าหน้าที่หนึ่งคนนั่งเฝ้าอยู่ เขาแสดงท่าทีตกใจชัดเจนเมื่อเห็นคนแปลกหน้าปรากฏตัว ท่าทางกระอักกระอ่วนและลังเลว่าควรทักทายหรือไม่ บ่งบอกว่าเขาเป็นมือใหม่แน่นอน โชคดีจริงๆ เธอรีบพูดก่อนที่อีกฝ่ายจะทันได้ขำปากเพื่อควบคุมสถานการณ์

“ทักทายไม่เป็นหรือ นายเป็นใคร”

“ครับ?”

“ไม่ได้รับแจ้งหรือไง”

เจ้าหน้าที่คนนั้นดูเหมือนจะคิดว่าตัวเองทำอะไรผิดพลาด จึงรีบพลิกดูสมุดบันทึกการเข้าเวรอย่างลนลาน เธอฉวยโอกาสส่งด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดยิ่งขึ้น

“เปิดห้องเซิร์ฟเวอร์!”

“เอ่อ... รอสักครู่นะครับ... ผมไม่ได้รับแจ้งอะไรมาเลย... ขอเช็กก่อน...”

“ล้อกันเล่นหรือไงอะ เห็นฉันมาที่นี่ในเวลานี้ ยังไม่รู้อีกหรือ ถ้าซัก นายจะรับผิดชอบไหวไหม”

เจ้าหน้าที่ติดต่อไปยังที่เฝ้าสักแห่งผ่านสายด่วน ไม่ว่าจะดูเป็นมือใหม่แค่ไหน แต่เจ้าหน้าที่ก็คือเจ้าหน้าที่ ไม่ควรประมาทเป็นอันขาด

22:38 น. เหลือเวลาสี่สิบสองนาที ดูเหมือนจะไม่มีคำตอบรับ เจ้าหน้าที่จึงพยายามต่อสายด่วนอีกหลายครั้ง คำพูดของหมอนั่นที่บอกว่าจะควบคุมกล้องวงจรปิดและสายด่วนเป็นความจริง แม้หมอนั่นจะไว้ใจไม่ได้ แต่ตอนนี้เธอรู้สึกขอบคุณมัน

“จะให้รออีกนานไหม”

“คือว่า... ผมไม่ได้รับแจ้งอะไรมา... สายด่วนก็...”

“แล้วไง จะให้รอทั้งคืนหรือ”

“ผมไม่เคยเห็นคุณมาก่อน... ที่นี้เข้าได้เฉพาะคนที่ได้รับอนุญาต... ตามกฎ...”

เธอขี้นิ้วโป้งขึ้นข้างบนแล้วพูด

“ฉันมาจากข้างบน! ถ้าหัวหน้านายโดนไล่ออก นายจะรับผิดชอบไหวไหมอะ!”

ดวงตาของเจ้าหน้าที่สั่นระริกอย่างรุนแรง

22:40 น. เหลือเวลาสี่สิบนาที ถ้าคำนวณเวลาที่ต้องใช้ในการหลบหนีออกไปด้วย ไม่มีเวลาให้ชักช้าอีกแล้ว หญิงสาวตัดสินใจเปลี่ยนแผน ตะโตะะพลางตะโกนส่งเสียงดังลั่น

“เปิดเดี๋ยวนี้!”

เจ้าหน้าที่ตกใจจนตัวแข็งที่อ

“ครับ!”

เขารีบหยิบกุญแจออกมา เปิดฝากรอบอุปรกรณ์รักษาความปลอดภัยข้างประตูห้องเซิร์ฟเวอร์ แล้วผลักทางให้หญิงสาว

ขั้นตอนที่สี่: รหัสผ่าน

บนอุปรกรณ์รักษาความปลอดภัยมีแผงปุ่มกดเหมือนโทรศัพท์ทั่วไป มีเครื่องหมาย * และ # รวมถึงตัวเลข 0 ถึง 9 หญิงสาวต้องกดรหัสลับส่วนบุคคลสิบหลักเพื่อเข้าไปข้างใน เธอนึกถึงรหัสที่ท่องจำมา แล้วกดทีละตัวอย่างใจเย็น 3. 5. 5. 2. 1. 0. 8. 7. 6. 4. 9. 2. 4. 4. 4. 1. กดครบทุกตัวแล้ว แต่ประตูยังคงไม่ขยับ ประตูเริ่มตึ่งเคียด ขนลุกขึ้นจากต้นคอไปถึงแขนทั้งสองข้างทันที

22:42 น. เหลือเวลาสิบแปดนาที หญิงสาวกดตัวเลขอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ประตูยังคงปิดสนิท รู้สึกถึงสายตาดูดันของเจ้าหน้าที่ที่อยู่ด้านหลัง ทำไมถึงเปิดไม่ได้ล่ะ ถ้าเปิดไม่ได้จริงๆ จะทำอย่างไรดี เธอไม่ได้คาดการณ์เรื่องนี้ไว้เลย ถ้าเปิดไม่ได้ ก็ต้องจัดการเจ้าหน้าที่ด้านหลังก่อนแล้วรีบหนีออกไปจากที่นี่ จะทำได้ไหมนะ ขณะครุ่นคิด เสียงจากด้านหลังก็ดังขึ้น

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่ต้องสนใจ ไปทำหน้าที่ของนายไป”

เอาละ โอกาสสุดท้ายแล้ว ถ้าครั้งนี้อีกเปิดไม่ได้ ก็ต้องเปลี่ยนเป็นแผนหลบหนี อันที่จริง หลังจากลองกดตัวเลขเดิมสองครั้งแล้วยังเปิดไม่ได้ โอกาสที่จะเปิดได้ในครั้งที่สามแทบเป็นศูนย์ แต่ถ้าก่อนหน้านี้กดผิด ครั้งนี้อาจจะเปิดได้ เธอกดตัวเลขอย่างระมัดระวังและใจเย็นกว่าที่เคย 3. 5. 5. 2. 1. 0. 8. 7. 6. 4. 9. 2. 4. 4. 4. เหลือแค่เลข 1 ตัวสุดท้าย ขอพึ่งบุญพึ่งกรรมแล้วกัน เธอกลืนน้ำลายอีกใหญ่ก่อนจะกดตัวเลขสุดท้าย ทว่าด้วยความตื่นเต้นเกินไป จึงทำผิดพลาดอย่างที่แม้แต่เมื่อสมัครเล่นก็ไม่น่าทำ เธอกด # ต่อท้ายตัวเลขสุดท้ายเหมือนตอนกรหัสเข้าบ้าน ไม่อยากจะเชื่อ! ทำไมถึงได้พลาดแบบนี้! แต่ก็ย้อนกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้ จบเห่แล้วจริงๆ

“ระบบยืนยันรหัสผ่าน 16 หลักเรียบร้อยแล้ว”

เธอแทบจะแค้นหัวเราะออกมา แต่ก็กลืนไว้ได้ทัน

22:44 น. เหลือเวลาสิบหกนาที ในที่สุดประตูก็เปิด เธอรีบไปที่เซิร์ฟเวอร์เป้าหมาย เสียบบูเอสบีทีเตรียมมาและกดปุ่มคัดลอกข้อมูล หน้าจอแสดงเวลาที่เหลือในการคัดลอกไฟล์ ‘8 นาที 44 วินาที’ แะแล้ว! ในสถานการณ์ที่เหลือเวลาหลบหนีไม่ถึงสิบห้านาที แต่การคัดลอกต้นใช้เวลาตั้งเก้านาที! ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องผ่านประตูรักษาความปลอดภัยก่อนห้าทุ่ม ถ้าช้าแม้แต่นิดเดียว บัตรผ่านจะใช้ไม่ได้ ถ้าเป็นแบบนั้น...เธอไม่อยากคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปเลย...

ตามแผน การคัดลอกไฟล์ต้องเสร็จภายในสี่นาที ถึงจะหนีออกไปได้ทันก่อนห้าทุ่ม แต่นี่มันแปดนาทีเลยนะ การเถียงกับเจ้าหน้าที่ห้องเซิร์ฟเวอร์และการป้อนรหัสความปลอดภัยใช้เวลามากกว่าที่วางแผนไว้ ความเร็วในการคัดลอกเป็นไปอย่างเชื่องช้า ถึงเวลาต้องตัดสินใจแล้ว จะรอให้เสร็จสมบูรณ์และเสี่ยงกับอันตราย หรือจะคัดลอกเท่าที่ทำได้แล้วหนีออกไปให้ทันเวลา ท่ามกลางสายฝนที่กระหน่ำลงมาจนเปียกชุ่มทั่วทุกพื้นที่ ริมฝีปากของเธอกลับแห้งผาก

ความเคียดแค้น 22% อีกเจ็ดนาทีก่อนจะเสร็จสมบูรณ์ แต่เหลือเวลาแค่สามนาทีก่อนถึงเส้นตายสุดท้ายที่จะหลบหนีได้ เธอยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทำอย่างไร แต่ไม่ว่าจะตัดสินใจหรือไม่ เมื่อสามนาทีก่อนผ่านไป อะไรสักอย่างต้องเกิดขึ้นแน่นอน

ในช่วงเวลาที่ความวิตกกังวลพุ่งถึงจุดสูงสุด เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ทั้งเวลาและสถานการณ์พลิกผันไปคนละทิศคนละทางจากที่เธอคาดการณไว้

กรี้ง! กรี้ง! เสียงโทรศัพท์สายด่วนบนโต๊ะเจ้าหน้าที่ดังขึ้น สถานการณ์วุ่นวายสับสนอย่างควบคุมไม่อยู่
'ไอ้บ้าเอ๊ย! โหมบอกว่าจะควบคุมทุกอย่างได้จนถึงห้าทุ่มไง!'

เธอเฝ้าอยู่ที่หลังเคาน์เตอร์ของหมอนั้น สถานการณ์จะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงถ้าเจ้าหน้าที่รับสายด่วนที่โทร. เข้ามา เธอจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่ที่สุดอย่างแน่นอน ทั้งทำภารกิจไม่สำเร็จและหลบหนีไม่ได้ มือของเจ้าหน้าที่เอื้อมไปยังหูโทรศัพท์ หญิงสาวตั้งยูเอสปีออกโดยอัตโนมัติ ก่อนจะปรีเข้าไปตะหนัเจ้าหน้าที่

"ฮ้าก!"

เจ้าหน้าที่ร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดขณะล้มหงายหลัง โชคดีที่เขายังไม่ทันได้ยกหูโทรศัพท์ สายด่วนจึงยังคงดังต่อไป แล้วต่อนั่นเอง หญิงสาวสังเกตเห็นบัตรประจำตัวของเจ้าหน้าที่คนนั้นอยู่บนโต๊ะ แม้จะเป็นเพียงชั่วขณะสั้นๆ แต่ดวงตาของเธอก็วูบไหวด้วยความขัดแย้งในใจ

22:53 น. เหลือเวลาเจ็ดนาทีก่อน เธอออกจากผู้ดับเพลิงและตรงไปยังชั้น 1 ทันที ไม่มีเวลารอลิฟต์แล้ว หัวใจเต้นรัว ความดันพุ่งสูงอย่างบ้าคลั่งขณะวิ่งขึ้นบันได ความรู้สึกผิดหวังที่คัดลอกไฟล์ไม่เสร็จ และความหวุ่นวิตกว่าอาจหนีไม่รอด กลืนกินตัวเธอ หญิงสาวเร่งฝีเท้าขึ้นบันไดเร็วขึ้นอีก แต่แล้วความรีบร้อนก็ทำให้เธอพลาด

"ไอ้เอ๊ย!"

เธอเสียหลักล้มคว่ำ แม้จะพยายามลุกขึ้นทันที แต่กลับกลิ้งลงบันไดไป นำแปลกที่ไม่รู้สึกเจ็บปวดสักนิด มีแต่ความคิดว่าต้องออกไปให้ได้ หญิงสาวลุกขึ้นโดยใช้กำแพงพยุงตัว แม้จะโง่งนงไปมา แต่ก็ทรงตัวได้ในที่สุด ไม่มีเวลาให้ถอยหายใจโล่งอก เธอรีบสะกดอารมณ์แล้วเปิดประตูออกไปอย่างรวดเร็ว

22:58 น. เหลือเวลาสองนาทีก่อนถึงชั้นตอนสุดท้ายแล้ว เหลือแค่ต้องออกทางประตูรักษาความปลอดภัยตอนขามา เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยังคงเหมือนกับตอนที่เธอเข้ามา ไม่มีที่ท่าว่าจะเพิ่มการระวังตัว แสดงว่าเจ้าหน้าที่ในห้องเซิร์ฟเวอร์ยังไม่ได้สติ อย่างน้อยโชคก็เข้าข้างเธออยู่บ้าง แต่ปัญหาคือรหัสบัตรผ่าน สายด่วนที่ควรถูกควบคุมจนถึงห้าทุ่มอย่างที่หมอนั้นบอก กลับดังขึ้นอย่างไม่เกรงอกเกรงใจกัน นั่นหมายความว่ากล้องวงจรปิดและระบบอื่นๆ อาจหลุดการควบคุมไปแล้ว

22:59 น. เหลือเวลาหนึ่งนาทีก่อน หญิงสาวสุดหายใจลึก เมื่อใกล้ถึงประตูรักษาความปลอดภัย สายตาก็เหลือบไปเห็นนาฬิกาบนจอมอนิเตอร์ที่ประตู เป็นไปได้ยังไง! เวลาบนนาฬิกาเลยห้าทุ่มมาแล้ว ความสิ้นหวังคล้ายจะเหยียดยิ้มใส่หญิงสาว ไม่รู้ว่าเพราะอะไร เวลาที่ประตูรักษาความปลอดภัยถึงเร็วกว่าเวลามาตรฐานที่เธอตั้งไว้ก่อนบุกเข้ามาประมาณหนึ่งนาทีก่อน นั่นหมายความว่ารหัสได้เปลี่ยนไปแล้ว บัตรผ่านที่มีอยู่ไม่สามารถใช้การได้ ถอยกลับก็ไม่ได้ อีกไม่นาน

เจ้าหน้าที่ที่หมดสติก็จะฟื้น และเป็นไปได้สูงว่าจะมีมาตรการตอบโต้ที่ไม่มีใครรับสายด่วนแล้ว แน่ใจว่าต้องมีคนกำลัง มาตรวจสอบสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้

ระหว่างนั้น หญิงสาวก็มาถึงหน้าประตู สายตาของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทั้งสามคนจับจ้องมาที่เธอ แม้ไม่เคยเชื่อในพระเจ้า แต่เธอก็สวดภาวนาในใจขณะหยิบบัตรออกมา แน่ใจว่าโอกาสที่บัตรนี้จะทำงานปกติและทำให้เธอ ผ่านประตูรักษาความปลอดภัยออกไปได้แทบเป็นศูนย์ ปัญหาใหญ่มักว่านั้นคือเธอไม่มีแผนฉุกเฉินหรือกลยุทธ์ใดๆ ที่จะรับมือกับวิกฤตินี้ ไม่มีแผนสำรองแล้ว หญิงสาวหลับตาแน่น นำบัตรเข้าใกล้เครื่องอ่าน ช่วงเวลาสั้นๆ นี้กลับรู้สึกยาวนานราวกับชั่ววินาที

น่าแปลกที่แม้จะแตะบัตรแล้ว แต่กลับไม่มีเสียงใดดังขึ้น ไม่มีเสียงเครื่องอ่านบัตร ไม่มีเสียงประตูเปิด แม้แต่เสียงเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ควรเดินเข้ามาก็ไม่ได้ยิน ความเงียบอันยาวนานปกคลุมทั่วบริเวณราวกับโลกหยุดนิ่ง หญิงสาวค่อยๆ ลืมตาที่หลับแน่นด้วยความมึนงง แต่ก็ไม่เห็นอะไรเลย

“...เกิดอุบัติเหตุเสาไฟฟ้าระเบิดที่เขตคังนัม ทำให้ไฟดับทั้งบริเวณ เนื่องจากฝนตกหนักเกินกำลังรับมือ...”

ไฟดับ! ทันใดนั้น เธอก็ได้ยินเสียงเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว และเสียงรายงานอย่างเร่งด่วนจากที่ไหนสักแห่ง

“นำท่วมห้องเครื่องกำเนิดไฟฟ้า เครื่องสำรองไฟก็ใช้งานไม่ได้ครับ”

โชคช่วย เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยถือไฟฉายเข้ามาบอกว่าหญิงสาวตรวจสอบตัวตนเองก่อนเข้ามาแล้ว ให้ออกไปได้เลย ก่อนจะพาเธอไปยังประตูแบบเปิดด้วยมือซึ่งอยู่ด้านข้างพร้อมกล่าวขอโทษที่ทำให้ลำบาก หญิงสาวเกือบจะถอนหายใจด้วยความโล่งอกอีกครั้ง

‘ไม่ใช่ ยังเร็วเกินไปที่จะวางใจ’

หญิงสาวเดินตามเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไปสิบห้าก้าวจนถึงประตูหมุน ภาวนาในใจขอให้โชคดีนี้อยู่กับเธอต่อไปอีกสักหน่อย

...

ฝนยังคงกระหน่ำลงมาพร้อมกับท้องฟ้าแยกเป็นสองส่วน หญิงสาวขึ้นรถ สตาร์ทเครื่องแล้วขับออกจากสำนักข่าวกรองอย่างไม่รีบร้อน ไม่ได้ใส่ใจเลยสักนิด ถึงจะหลบหนีออกมาได้ แต่การที่เธอต้องถอดยูเอสบีออกมาทั้งที่ยังคัดลอกข้อมูลได้ไม่ถึงครึ่ง ไม่ว่าจะมองอย่างไร ภารกิจครั้งนี้ก็ล้มเหลว หญิงสาวรู้สึกอีกครั้งว่าเทพีแห่งโชคไม่ได้อยู่ข้างเธอ

รถหยุดลงหลังจากขับไปได้ไม่กี่กิโลเมตร หญิงสาวชบหน้าลงกับพวงมาลัย ต้องรายงานความล้มเหลวนี้ ยิ่งซัดซาก็ยิ่งทำให้ความวิตกกังวลเพิ่มขึ้น รีบรายงานและเตรียมรับมือคงจะดีกว่า เธอต้องฟังเสียงที่เกลียดที่สุดในโลกและรายงานความล้มเหลว ไม่มีที่ไหนให้หลบหนี

“ขณะนี้โทรศัพท์ของคุณค้างปิดอยู่...”

แย่มากที่สุด การต้องผิดออกไปหมายความว่าต้องทนกังวลและโทร. อีกครั้ง เธอไม่อยากทำเลยจริงๆ ฝนที่เคยตกหนักเริ่มซาลงบ้างแล้ว เธอเปิดวิทยุด้วยความหงุดหงิด เสียงโฆษณาดังขึ้น

“ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่...ท้องฟ้าของคุณ จิตใจของคุณ...”

หญิงสาวเงยหน้ามองท้องฟ้าผ่านกระจกหน้าต่าง มีเพียงสายฝนที่กระหน่ำลงมา ไม่เห็นท้องฟ้า น่าหดหู่ชะมัด ให้มองท้องฟ้าจั้นเหวอ ตลกสิ้นดี เธอปิดวิทยุแล้วเปิดไฟรถ

‘เฮลละ กลับบ้านก่อนดีกว่า...’

ขณะที่กำลังจะขับออกถนน จู่ๆ ก็มีคนวิ่งออกมาจากสายฝนพุ่งเข้าใส่รถเหมือนชอมบี้ไร้สติ เอ๊ย! หญิงสาวเหยียบเบรกโดยอัตโนมัติ โชคดีที่หลีกเลี่ยงอุบัติเหตุได้ เธอเปิดกระจก ตะโกนออกไป

“บ้าหรือเปล่า! วิ่งออกมาแบบนี้ได้ไงเนี่ย!”

คนที่วิ่งมาเป็นผู้หญิง เนื้อตัวเปียกปอนและไม่ได้ถือร่ม ดวงตาแดงก่ำเหมือนร้องไห้มานาน แต่เธอไม่อาจถามว่าเป็นอะไรหรือไม่ เพราะอีกฝ่ายเป็นคนวิ่งออกมาเองและเกือบจะโดนชนเต็มๆ...ผู้หญิงคนนั้นไม่ลุกขึ้น นั่งอยู่ที่เดิมแล้วพูดกับซิดมี

“ลองเงยหน้ามองท้องฟ้าสักครู่”

ซิดมีมีกำหนดแต่งงานในอีกสามวันข้างหน้า

3

173

ห้องฟ้าสีครามสดใสราวกับภาพลวงตา เมฆก้อนขาวค่อยๆ ขยายตัวใหญ่ขึ้น เบื้องล่างคือลานกีฬากว้างใหญ่ ตึก ตึก ตึก เสียงฝีเท้ารวดเร็วและกระฉับกระเฉงดังขึ้น ตามด้วยเสียงสูดอากาศเย็นเยียบเข้าปอด “ฮึบ!” และลมหายใจ ออกร้อนผ่าว “อ่า!” เด็กสาวร่างบางลุกขึ้นจากเบาะอย่างยากลำบาก เธอยืนกุมเข่าทั้งสองข้าง จ้องมองไปยังจุดหนึ่งพลาง หอบหายใจ ทว่าไม่เป็นดังใจหวัง ร้าวระโศกสูงตกลงมากระทบพื้นอย่างไร้ความปรานี เด็กสาวขมวดคิ้วแล้วถอนหายใจ ด้วยความเสียดาย

มินจางฮี (หญิง) อายุ 19 ปี, นักเรียนมัธยมปลาย, นักกีฬากระโดดสูง

หนึ่งสัปดาห์ก่อน เด็กสาวได้รับกล่องสีแดงใบเล็กที่ไม่ระบุชื่อผู้ส่ง ภายในบรรจุกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งมีข้อความ เขียนด้วยตัวอักษรสีขาว

<173>

นั่นคือข้อความทั้งหมด ไม่มีอะไรเขียนไว้อีก

...

อีกครั้ง ภายใต้มันฟ้าสีครามสดใสเหมือนภาพมายา เด็กสาวรับลมหายใจให้เป็นปกติ ตึก ตึก ตึก ตึก เสียงฝีเท้าวิ่งเข้าหาร้าวระโศก ตามด้วยเสียงสูดลมหายใจอันเย็นเฉียบ “ฮึบ!” ร่างทะยานขึ้นสู่อากาศ ชายเสื้อกีฬาพลิวสะบัด ตะปัดผ่านราวยาวอย่างเฉียดฉิว ‘ตูบ!’ ร่างกายกระทบลงบนเบาะ สายตาของเด็กสาวจับจ้องไปยังจุดหนึ่ง ร้าวแกว่งไกว ถึงกระนั้นครั้งนี้ราวระโศกสูงก็ยังคงร่วงหล่นลงพื้น ต่างจากความปรารถนาอันแรงกล้า เธอล้มเหลวอีกแล้ว

เด็กหนุ่มที่คอยมองดูอยู่ห่างๆ ไม่กล้าเข้าไปใกล้ แต่ก็ไม่อาจหันหลังกลับ ได้แต่ยืนกระวนกระวายด้วยความเป็นห่วง เป็นเช่นนี้มาเจ็ดวันแล้ว นับตั้งแต่จางฮีได้รับกล่องสีแดงใบนั้น เธอก็ไม่เคยกระโดดข้ามความสูง 173 เซนติเมตรได้เลยสักครั้ง ทั้งที่ปกติแล้ว ความสูงระดับนี้ไม่น่าจะยากเย็นสำหรับเธอ...เด็กหนุ่มคิดว่าเธออาจตกอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า ‘โนซีโบ เอฟเฟกต์’¹ ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่ความเชื่อในแง่ลบส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ทางลบกับร่างกายหรือจิตใจขึ้นจริงๆ แต่เขาก็ไม่กล้าเอ่ยปากพูดอะไรกับเธอ

ตอนแรกเขาพยายามให้กำลังใจและปลอบโยนเธอ แต่เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง เขาก็พบว่าตนไม่อาจพูดอะไรได้อีก หากรู้ว่าใครเป็นคนส่งกล่องใบนั้นมา เขายากจะไปกระที่บคนคนนั้นให้หน้าใจเหลือเกิน แต่ความเป็นจริงคือเขาทำอะไรไม่ได้เลย เด็กหนุ่มรู้สึกท้อแท้กับความไร้ความสามารถของตัวเองที่ไม่อาจช่วยอะไรได้ รู้ตัวอีกทีบริเวณโดยรอบก็มีมืดลงแล้ว แต่ทั้งสองคนไม่รู้สึกรู้สียงถึงความมืดนั้นเลย เพราะความมืดมิดในใจของพวกเขาเข้มข้นยิ่งกว่าความมืดยามรัตติกาลเสียอีก เวลาผ่านไปอีกพักใหญ่

1 Nocebo Effect เป็นปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาที่ตรงข้ามกับ ‘พลาซีโบ เอฟเฟกต์’ (Placebo Effect) โดยโนซีโบ เอฟเฟกต์เกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีความเชื่อ หรือความคาดหวังในทางลบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งก่อให้เกิดผลลัพธ์ในทางลบตามที่คาดหวังไว้ แม้ว่าจะไม่มีส่วนเหตุทางกายภาพที่แท้จริง

หน้าประตูโรงเรียนที่ปราศจากวีแววผู้คน จองฮีก้าวออกมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ริมฝีปากแน่น โสยอลตามมาโดยเว้นระยะห่างออกไปสองสามก้าว เสียงฝีเท้าของทั้งสองดังก้องกังวานอย่างเย็นชาท่ามกลางแสงไฟถนน เด็กหนุ่มที่เดินตามหลังจ้องมองเด็กสาวตรงหน้า ก่อนจะวิ่งไปคว้ากระเป๋าของเธอราวกับตัดสินใจบางอย่างได้แล้ว

“หิวไหม ฉันหิวมากเลย”

เด็กสาวเดินต่อไปเงียบๆ โดยไม่ตอบอะไร แต่เด็กหนุ่มไม่ยอมแพ้ เขายืมให้เธอพลังเอ่ยรบเร้า

“ไปหาอะไรกินกันก่อนเถอะ”

“ขอโทษนะ...”

“กินอะไรให้มั่งท้องก่อน แล้วค่อยขอโทษทีหลังได้ไหม นะ?”

เด็กหนุ่มจับมือเธอ แต่เด็กสาวสะบัดมือออกเบาๆ

“โทษที่ ฉันต้องรีบกลับบ้าน เดียวพ่อแม่เป็นห่วง”

“งั้น...แต่เนิ่นๆ!”

เด็กหนุ่มล้วงขนมปังและนมออกมาจากกระเป๋าอย่างร่าเริง

“กินไปเดินไปแล้วกันนะ แบบนี้คงไม่เป็นไรใช่ไหม”

เห็นท่าทางของเขาแล้ว เด็กสาวก็ใจอ่อนลงเล็กน้อย จึงรับขนมปังและนมมาอย่างเสียไม่ได้ แต่เธอไม่มีอารมณ์กินเลย เด็กหนุ่มเองก็ไม่ได้เข้าช็อกต่อไป ขนมปังและนมถูกถือไว้ในมือที่เย็นเฉียบ แกว่งไกวไปมาท่ามกลางความมืด ความเงียบงันในราตรีกาลแผ่ซ่านไปทั่วบริเวณอย่างน่าหดหู่

ไม่นานนัก ทั้งสองมาถึงลำธารใกล้บ้านของจองฮี พวกเขาเดินข้ามสะพานหินขนาดเล็กเงียบๆ เสียงน้ำไหลซู่ซ่า ฟังคล้ายเสียงสะอื้นให้ เมื่อเดินมาถึงกลางสะพาน โสยอลก็ฉวยขนมปังและนมที่จองฮีถืออยู่ แล้วยัดใส่กระเป๋าเธอลงๆ ก่อนจะเอ่ยปาก

“ไปกับฉันแป๊บหนึ่งนะ”

“ไปไหน...?”

ไม่ทันได้พูดจบ โสยอลก็คว้ามือเด็กสาวและพาเธอก้าวเดิน เขานำทางข้ามลงสะพานลงไปยังริมลำธาร ทั้งสองยืนมองน้ำสีดำที่ไหลเอื่อยอยู่สักพักโดยไม่พูดอะไร

ผ่านไปครู่หนึ่ง โสยอลเอ่ยปากอย่างยากลำบาก

“เธอ...เอากระดาษแผ่นนั้นออกมาหน่อยสิ”

คำพูดนั้นทำให้ดวงตาของจองฮีเบิกกว้าง

“ฉันรู้ว่าเธอยังไม่ได้ทิ้งมัน อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันไม่ได้แอบคืนกระเป๋าเธอ”

เด็กสาวยังคงนิ่งเงียบ ไม่พูดอะไร

“ฉันแน่ใจ ถ้าเป็นเธอ คงคิดจะทิ้งมันหลังจากกระโดดข้ามระดับ 173 ได้แล้ว”

โสยอลพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจังกว่าปกติเล็กน้อย

“ผมมันทิ้งตรงนี้เถอะ แล้วพรุ่งนี้เราก็เริ่มต้นใหม่ด้วยหัวใจที่สดชื่น ตกกลางไหม”

โสยอลไม่เร่งรัด เขาให้เวลาเด็กสาวไตร่ตรอง เวลาผ่านไปพร้อมกับสายธารที่ไหลริน ไม่นานนัก จองฮีก็หยิบกระดาษออกมาจากกระเป๋า โสยอลรับมันมา ก่อนจะล้วงไฟแช็กออกจากกระเป๋ากางเกง แล้วนำมันเข้าใกล้กระดาษ

“อย่าถามว่าทำไมฉันถึงพกไฟแช็กล่ะ”

โฮยอลยิ้มมุมปากพลางจุดไฟ ได้ท้องฟ้าสีหมึก ริมลำธารอันมืดมิด กระดาษสีดำถูกไหม้เป็นสีแดงฉาน ความรู้สึกบางอย่างที่ยากจะอธิบายพลุ่งพล่านอยู่ในอกของทั้งสอง

บนสะพานที่อยู่ห่างออกไปเล็กน้อย โดอิกซึ่งเหนื่อยล้าจากวันอันแสนยากลำบากกำลังมองดูทั้งสองคน เด็กหนุ่มตะขิดตะขวงใจเล็กน้อยที่มีคนแปลกหน้าอยู่ แต่ตอนนี้เขาต้องทุ่มความสนใจทั้งหมดให้แก่เด็กสาวตรงหน้า จึงรีบสลัดความรู้สึกนั้นทิ้งไป

ชเวโดอิกและมินจองฮี ตอนนี้อยู่สองคนไม่รู้จักกัน เพราะกล่องสีแดงยังไม่อนุญาตให้พวกเขาได้พบพาน อีกไม่นานโดอิกจะพบกระดาษที่เขียนว่า <11:02> ในกระเป๋าเสื้อของชายที่ตกลงมาจากตาดฟ้า ส่วนจองฮีจะกลับบ้านไปโดยไม่รู้เรื่องราวใดๆ ทั้งสิ้น

...

ขณะที่กระดาษกำลังมอดไหม้หายไปจากโลกนี้ ‘จ๊อกกก’ เสียงท้อร้องของจองฮีดังขึ้นอย่างน่าอาย เด็กหนุ่มและเด็กสาวหันมามองหน้ากัน ก่อนจะระเบิดหัวเราะออกมา พวกเขาหัวเราะคิกคักพร้อมกับขยับขมบึ้งและนมออกมาจากกระเป๋า ทว่าขมบึ้งกลับแบนแต่เดี๋ยวจึงเห็นแบบนั้นทั้งสองก็หัวเราะกันใหญ่ เป็นเสียงหัวเราะที่ไม่ได้ยินมานานแค่ไหน เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขที่ไม่ได้สัมผัสมานานเท่าไรแล้วนะ ทั้งสองนั่งยองๆ กินขมบึ้งริมลำธารอย่างวิงวอน ตั้งแต่นั้นเสร็จจนกระทั่งกลับถึงบ้าน เสียงหัวเราะสดใสระหว่างเด็กหนุ่มกับเด็กสาวก็ไม่ขาดหาย

บ้านของจองฮีสงบสุขเหมือนทุกวัน แม่เตรียมอาหารมื้อดึกไว้ให้เด็กสาวที่เหนื่อยล้า ส่วนพ่อก็นอนดูโทรทัศน์อยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น

“...เกิดเหตุสุดดมีผู้กระโดดตึกปลิดชีวิตตนเองจากอาคาร N นางสาวของ วัย 33 ปี ซึ่งกำลังเดินผ่านบริเวณนั้นพอดี...ทราบว่าจะเข้าพิธีวิวาห์...”

จองฮีรีบเข้าห้องน้ำและอาบน้ำร้อนจัด

‘ใช่แล้ว อย่าคิดมากเกินไป ฉันทำตัวเง่าเกินไป พุงนี่ค่อยเริ่มต้นใหม่ก็ได้ เอาแบบนั้นแหละ’

ทว่าเมื่อเด็กสาวเดินเป่าผมเข้ามาในห้อง ร่างกายปลิ้นแข็งค้างเป็นน้ำแข็ง ความหวาดกลัวกลืนกินจองฮีในชั่วพริบตา ผ่าขนหนู่วางหล่นกองบนพื้น เสียงแม่ง่วงแว่วมาจากนอกประตู

“มีพัสดุมาส่ง แม่วางไว้บนโต๊ะแล้วนะลูก...”

‘ไม่! เป็นไปไม่ได้! ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ!’

จองฮีพยายามแปลงเสียงกรีดร้อง แต่กลับไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา ไม่มีแม้กระทั่งเสียงสะท้อนเกิดขึ้น เด็กสาวถูกดึงดูตไปยังกล่องสีแดงที่วางตระหง่านบนโต๊ะเหมือนตกอยู่ในมนตร์สะกด สัมผัสที่ปลายนิ้วทำให้ขนลุกชู แต่เธอกัดฟันอดทนและเปิดกล่อง คราวนี้ก็เช่นกัน... <173>

นั่นคือทั้งหมด เหมือนกับครั้งก่อนไม่มีผิด เด็กสาวเปลี่ยนไปในชั่วพริบตาพร้อมกับเป็นคนละคน วิญญาณสูญสลาย เหลือเพียงร่างกายอันน่าสังเวชที่ถูกครอบงำด้วยตัวเลข 173 เธอวิ่งออกไปนอกบ้านอย่างคลุ้มคลั่ง

จงฮิววิ่งผ่านริมลำธารอีกครั้ง ฝ่าม่านราตรีอันมืดมิดด้วยความมุ่งมั่นที่จะพิชิตความสูง 173 เซนติเมตรให้จงได้ เด็กสาวทะยานไปในคำคืนอันไร้ผู้คน ประตูโรงเรียนถูกล็อกไว้ แต่สิ่งเหล่านั้นไม่อาจหยุดยั้งเธอ ตั้งใจแน่วแน่ว่าหากข้ามระดับ 173 ไม่ได้ ก็จะไม่ยอมไปไหนทั้งสิ้น ความคิดของเธอมียุติสองทางเลือก จบชีวิตลงในสนามกีฬา หรือกระโดดข้ามให้ได้เท่านั้น

และแล้วอีกครั้ง ท้องฟ้าสีดำสนิทราวกับเป็นภาพลวงตา เบื้องล่างคือสนามกีฬาอันกว้างใหญ่ ตึก ตึก ตึก ตึก “แฮกๆ”

ลมหายใจเข้าอันเย็นเฉียบและลมหายใจออกที่เย็นเยือกยิ่งกว่า ได้ปลุกลวดลายบนผืนราตรี จงฮิวกำลังต่อสู้กับตัวเองอยู่ขณะนี้ ไม่ดี เธอกำลังเผชิญหน้ากับโชคชะตาของตัวเอง โลกทั้งใบจมดิ่งในห้วงอนธการ มีเพียงเด็กสาวที่เปล่งประกายสีแดงฉานท่ามกลางความมืด

ในเวลาเดียวกัน บ้านจงฮิวตกอยู่ในความโกลาหลเนื่องจากการหายตัวไปกะทันหันของเธอ ชาวนี้ไปถึงหูเด็กหนุ่มอย่างรวดเร็ว โฮยอลมั่นใจว่าจงฮิวต้องอยู่ที่สนามกีฬาโรงเรียน ชั่วขณะนี้มีเพียงเขาเท่านั้นที่เข้าใจแก่นแท้ของสถานการณ์ได้ถูกต้องที่สุด ปัญหาไม่ใช่ว่าเธออยู่ที่ไหน แต่อยู่ที่เธอถูกครอบงำด้วยตัวเลข 173 โดยสมบูรณ์ และพยายามทำทายน้อยอย่างไม่ลดละ ทำทายนแล้ว ทำทายนอีก ยิ่งเป็นเช่นนั้น ร่างกายและจิตใจของเด็กสาวก็ยิ่งแตกสลาย โฮยอลต้องยับยั้งไม่ให้จงฮิวกระโดดอีก หากไม่ทำอย่างนั้น เธอจะข้ามผ่านจุดที่ไม่อาจหวนคืน

‘ไม่ว่าจะยังไง ก็ต้องหยุดเธอให้ได้!’

เด็กหนุ่มวิ่งฝ่าความมืดไปโดยไม่หยุดพัก ลมหายใจหอบกระชั้นจนแทบขาดอากาศ แต่ไม่อาจลดฝีเท้าลง แม้ร่างกายจะแหลกสลาย เขาก็ต้องยับยั้งจงฮิวให้ได้

“แฮกๆ” เสียงหายใจระรัวของเด็กหนุ่มร่างเล็กและอ่อนแอตั้งก้องกระทะราตรีอันโหดร้ายไม่ขาดสาย โลกทั้งใบจมดิ่งในห้วงอนธการ มีเพียงเด็กหนุ่มที่เปล่งประกายสีฟ้าท่ามกลางความมืด

อีกครั้ง เด็กสาวกำลังต่อสู้อยู่เพียงลำพังใต้ท้องฟ้าสีดำสนิท ตึก ตึก ตึก ตึก การทะยานขึ้นสู่ความสูงดำเนินไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทว่าราวกระโดดสูงก็ร่วงหล่นลงมาอย่างไม่หยุดหย่อน เด็กสาวก็ไม่ย่อท้อ เธอตั้งรกรากขึ้นใหม่ กลับสู่จุดเริ่มต้น แล้วกระโดดอีกครั้ง ไม่ว่าความหวาดกลัวและข้อจำกัดทางกายภาพจะจุดรั้งเธอลงมาอย่างไร เธอก็ยังกระโดดซ้ำแล้วซ้ำเล่า สีหน้าของเด็กสาวไร้ซึ่งการแสดงออกทางอารมณ์ ความคิดมลายหาย ไม่หลงเหลือความรู้สึกใดๆ จงฮิวกลายเป็นเพียงร่างไร้วิญญาณที่เคลื่อนไหวตามสัญชาตญาณ ถึงกระนั้นก็ยังคงกระโดด กระโดดอีก กระโดดอีกครั้ง เธอวิ่งเข้าหาราวกระโดดพร้อมเปล่งเสียง “ฮีบ!” ก่อนจะทะยานขึ้นสู่อากาศ และแล้ว ‘ตุบ!’ ร่างของเธอร่วงหล่นลงบนเบาะประหนึ่งตกจากที่สูง ดวงตาของเธอสะท้อนเพียงภาพท้องฟ้าอันมืดมิดเท่านั้น

แต่...แต่ว่า...เสียงที่ควรจะต้องดังขึ้นกลับเงียบหาย ในสายตาเด็กสาวที่ล้มอยู่บนเบาะ ภาพของราวกระโดดสูงอันยาวเหยียดปรากฏขึ้น มันยังคงพาดอยู่อย่างมั่นคงดังเดิม ในที่สุด! ในที่สุด! ในที่สุด! เธอก็พิชิต 173 เซนติเมตรได้สำเร็จ!

“ฮือาาาาาา!”

เด็กสาวรวบรวมพลังทั้งหมดในร่างกายแล้วตะโกนสู่ท้องฟ้า มันไม่ใช่เสียงกรี๊ดร้อง แต่เป็นเสียงคำรามแห่งชัยชนะของผู้พิชิตทุกสิ่ง

เด็กหนุ่มที่เพิ่งมาถึงหน้าประตูโรงเรียนรู้ได้ทันทีว่าคงฮิปประสบความสำเร็จแล้ว เพียงแค่ได้ยินเสียงนั้น น้ำตาก็ไหลริน ก่อนจะทะลักออกมาจากส่วนลึกที่สุดของจิตใจ โฮยอลวิ่งไปพร้อมกับเปล่งเสียงที่คล้ายคลึงกับจงฮี

“ฮือาาาาา!”

เสียงของเด็กหนุ่มแว่วเข้าหูเด็กสาวที่นอนอยู่ ‘โฮยอล!’ จงฮีลุกขึ้นยืนด้วยแรงทั้งหมดที่มี ก่อนจะวิ่งไปทางเด็กหนุ่มที่วิ่งเข้ามาพร้อมเสียงตะโกน ภายใต้ผืนฟ้าอันมืดมิด รุ้งสีแดงของเด็กสาวและรุ้งสีฟ้าของเด็กหนุ่มดึงดูดเข้าหากันพร้อมกับเสียงตะโกนกู่ร้อง โลกทั้งใบมลายหายไปจากทัศนวิสัยของทั้งสอง เหลือเพียงภาพของอีกฝ่ายที่กำลังทะยานมาหาตนเท่านั้น ช่วงเวลาก่อนที่จะมาถึงกันดูยาวนานราวกับชั่วนิรันดร์ ทว่าหัวใจของทั้งสองกลับเต็มเปี่ยมด้วยความมั่นใจว่าจะต้องมาถึงกันอย่างแน่นอน ขณะที่ทั้งคู่ใกล้กันมากขึ้นเรื่อยๆ และกำลังจะเป็นหนึ่งเดียวกัน...

“ไม่นะ!”

เสียงร้องของเด็กหนุ่มดังก้องในราตรีอันลึกดำ

เวลาเดียวกัน บนดาดฟ้า ชายที่ยืนอยู่บนราวกันตกหันกลับมามองกลุ่มคนชุดดำอย่างไรหนทางหนี ลานจอดรถเบื้องล่างดูลึกล้ำสุดสายตา ส่วนตรงหน้า กลุ่มชายชุดดำก็ค่อยๆ รุกคืบเข้ามาที่ละก้าว สันเท้าของเขาลอยเหนืออากาศไปแล้วครึ่งหนึ่ง

“ทำไมพวกคุณถึงทำแบบนี้”

ทันทีที่พูดจบ ชายผู้หนึ่งก้าวออกมาจากกลุ่มร่างดำทะมึน ดวงตาเรียวเล็กและคางแหลมของเขาดูคมกริบอย่างน่าพรันพรึง

“นั่นสิ ผมก็อยากถามเหมือนกัน ทำไมคุณถึงทำแบบนี้ล่ะ รีบลงมาตอนที่ผมยังพูดดี ๆ อยู่เถอะ”

“ไม่มีวัน! ถ้าเข้ามาอีกก้าวเดียว...!”

ชายหน้าแหลมหยุดฝีเท้า ก่อนจะยกมุมปากขึ้นสูงเป็นรอยยิ้มกว้าง แต่คงไม่มีผู้ใดมองว่านั่นคือรอยยิ้ม มันใกล้เคียงกับสีหน้าของสัตว์ร้ายยามจ้องจะขย้ำเหยื่อมากกว่า

จางกวีอู (ชาย) อายุ 35 ปี, สมาชิกองค์กรอาชญากรรม

“ไม่มีเวลาแล้ว พวกเราทุกคนงานยุ่ง...ถ้าจะกระโดดก็รีบกระโดดซะ ไม่งั้นก็มาทางนี้”

ชายบนราวกันตกลื่นน้ำลายอย่างยากลำบาก ทันใดนั้น เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือทำนองสนุกสนานก็ดังขึ้น

“โธ่เว้ย ยุ่งจะตายอยู่แล้ว ใครโทร. มาอีกเนี่ย...”

กวีอูล้วงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋า แล้วรับสายทันทีโดยไม่ดูว่าใครโทร. มา

“ฮัลโหล ตอนนี้งานยุ่งนิดหน่อยนะ...”

“ทำไมถึงปิดมือถือซะละ ถ้ามันจะพกมือถือไปทำไมกันซะ!”

เสียงแหลมของซิลมีดังลอดออกมาจากลำโพงโทรศัพท์ ดวงตาของกวีอูสว่างวาวด้วยประกายอำมหิตชั่วขณะ ก่อนจะเปลี่ยนท่าที่เป็นยิ้มแยมอย่างมีเลศนัยราวกับซ่อนกรงเล็บเอาไว้

“ขอโทษๆ อย่างที่รู้ งานฉันค่อนข้างยุ่ง...”

ชายบนราวกันตกรู้สึกหวาดกลัวมากกว่าสับสนเมื่อเห็นอีกฝ่ายคุยโทรศัพท์เป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น กวีคูยกมือบังโทรศัพท์เล็กน้อยแล้วพูดกับชายที่ยืนอยู่บนราวกันตก

“รอสักครู่นะครับ เป็นสายสำคัญ...คุณรอได้ใช่ไหม?”

เขาสนทนาต่อ

“โอ้! ซิลมี งานเสร็จเรียบร้อยแล้วใช่ไหม?”

กวีคูทำเหมือนไม่มีใครอยู่รอบตัว

“วันนั้นฝนตกหนัก คงลำบากไม่น้อยเลยสินะ...”

ขณะที่คุยโทรศัพท์ กวีคูค่อยๆ เคลื่อนตัวไปทางราวกันตกอย่างแนบเนียนและแยบยล จนชายบนราวกันตกไม่ทันสังเกต กวีคูต้องฉวยโอกาสคว้าด้านคออีกฝ่ายให้ได้ในจิตใจเดียว ไม่มีโอกาสครั้งที่สอง เหลืออีกประมาณหกก้าว ทันใดนั้นชายบนราวกันตกก็ร้องเสียงดังลั่นราวกับหวนให้

“แม้แต่ในนรก ก็อย่าเจอจะเจอกันอีกเลย!”

ชายผู้หนึ่งทั้งคำพูดนั้นไว้เบื้องหลัง แล้วทิ้งตัวลงสู่ความว่างเปล่า เหตุการณ์เกิดขึ้นรวดเร็วมากจนแม้แต่จากกวีคูผู้ยิ่งใหญ่ก็ตอบสนองไม่ทัน

โครม!

เสียงสัญญาณเตือนจากรถยนต์ที่หลังคาขยับวางดังแหลมทะลุผ่านม่านราตรี เวลา 11:02 น. นาฬิกาของโดอิกหยุดนิ่ง

จงฮี้ล้มลง ร่างกายที่ผืนเกินขีดจำกัดไม่อาจต้านทานต่อไป และพังทลายในที่สุด

“ไม่ล่ะ!”

วินาทีนั้น จงฮี้ตระหนักว่า 173 ไม่ใช่ความสูงที่เธอไม่สามารถข้ามผ่าน แต่เป็นความสูงที่สุดท้ายที่จะได้พยายามราวกับเป็นชะตากรรม เด็กสาวรู้ว่านับจากนี้ไป จะไม่มีวันได้โลดแล่นอีก ทว่าเธอไม่เหลือแม้แต่เรี่ยวแรงจะเปล่งเสียงร้องเสียงคร่ำครวญของเด็กหนุ่มที่อุ้มร่างเด็กสาวที่ล้มลงดังแทงทะลุฟ้า

เสียงหอนของรถพยาบาลรับช่วงต่อ และแล้ววันอันแสนยาวนานของจงฮี้ก็มาถึงจุดสิ้นสุด แต่ฝันจากของกล่องสีแดงเพลิงจะพลิกผ่านหน้าแรกเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ตอนนี้เป็นเวลาที่เด็กสาวจะได้พักผ่อนสักครู่ เฉพาะวันนี้ที่เธอจะได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น

ทว่าวันของโดอิกยังไม่จบสิ้น

“นี่คุณ ตั้งสติหน่อยสิ...!”

ขณะที่โดอิกยืนงงงัน ไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับศพของชายที่ทิ้งกระดาศแผ่นนั้นไว้ เสียงแปลกหูดังแว่วมาจากที่ไกลๆ

“ถ้าคุณไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก็อย่าเข้ามายุ่ง กลับไปซะ”

โดยไม่ทันรู้ตัว กวีคูพาพรรคพวกลงมาข้างล่างแล้ว สิ่งที่ทำให้โดอิกตกตะลึงไม่ใช่การปรากฏตัวของผู้คนมากมายอย่างฉับพลัน แต่เป็นเพราะทุกคนล้วนสวมสูทสีดำ

<ห้ามสนทนากับผู้ชายในชุดสูทสีดำเด็ดขาด>

‘ถ้าผู้ชายในชุดสูทดำที่กระดาดหมายถึงคนนี่ล่ะ’

“เฮ้ย ไอ้หนุ่ม หูหนวกหรือไง ไม่ได้ยินที่ฉันพูดหรือ หรือแกลังทำเป็นไม่ได้ยิน”

‘ห้ามสนทนา...’

กวีคู่อุ้มพลาซซีนี้ไปยั้งร่างของชายที่นอนอยู่บนรถ

“รู้จักเขาหรือเปล่า เพื่อนหรือญาติพี่น้อง หรือคนรัก?”

โดอิกมองสลบไปมาระหว่างร่างไร้วิญญาณกับกวีคู

“พูดไม่ได้หรือวะ เป็นไปจริงๆ หรือไง”

“ไม่ใช่ครับ”

“ก็พูดได้นี่!”

“ฝีมือพวกคุณไซ้ใหม่”

คำถามนั้นทำให้กวีคูหัวเราะ ก่อนจะเลียนแบบน้ำเสียงของโดอิกอย่างเยาะเย้ย

“ฝีมือพวกคุณไซ้ใหม่ ฮ่าๆ แกเป็นผู้พิทักษ์ความยุติธรรมหรือไงวะ”

“ผมขอถามอีกครั้ง ฝีมือพวกคุณไซ้ใหม่”

“ไอ้โฮ น่ากลัวจังเลย เห็นๆ อยู่ว่าพวกเรามีจำนวนมากกว่า จะจัดการพวกเรทั้งหมดตั้งนั้นหรือ สงสัยมีพลังวิเศษ”

“คนตาย มีคนตายนะครับ!”

“รู้แล้ว รู้ว่า ไม่ต้องตะโกนก็ได้ ไอ้ที่นั่นมันกระโดดลงมาเอง พวกเราไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย”

“จะให้เชื่อคำพูดนั้นหรือครับ”

“ก็เปล่า งั้นอะไรล่ะ ถ้าไม่เชื่อแล้วถามทำไม ไม่ว่าจะฉันจะพูดอะไร แกก็คิดว่าฉันผลึกมันให้ตายอยู่ดี! เฮ้ย แกไม่เหมาะจะเป็นผู้พิทักษ์ความยุติธรรมหรอก จมอยู่ในอคติยืนยัน? แบบนั้นจะรักษาความยุติธรรมได้ยังไง ต้องเป็นกลางสิ จริงไหม อ้อ! หรือว่าไม่รู้จักคำว่าอคติยืนยัน? ฮีๆ”

กวีคูปั้นหัวโดอิกไม่ต่างจากของเล่นในกำมือ

“คุณผู้พิทักษ์ความยุติธรรม ถ้าประจักษ์แก่สายตาแล้ว ก็ไปตามทางของคุณเถอะ หรือถ้า heading ที่ต้องไปคนเดียว จะพาเพื่อนคนนั้นไปด้วยก็ได้ล่ะ”

เมื่อกวีคูหัวเราะคิกคัก พวกลูกน้องในชุดดำก็หัวเราะตาม ความโกรธแค้นที่ไม่อาจสะกดกลั้นพลังขึ้นมา คนตายทั้งคนยังมาหัวเราะเล่นกันได้อีก!

“พอเถอะครับ! ผมจะอยู่ที่นี้จนกว่าตำรวจจะมา”

พูดแบบนี้แล้ว โดอิกก็ล้วงหาโทรศัพท์มือถือเพื่อแจ้งเหตุ แต่กวีคูไม่ให้เวลาเขาเตรียมตัว กระโดดตะเข้าที่อกของชายหนุ่มทันที

²Confirmation Bias คือ แนวโน้มทางจิตวิทยาที่ทำให้บุคคลมองหา ตีความ จดจำ และให้นำหนักแกข้อมูลที่สอดคล้องกับความเชื่อหรือสมมติฐานที่มีอยู่เดิม ในขณะที่เดียวกันก็มองข้ามหรือลดความสำคัญของข้อมูลที่ขัดแย้งกับความเชื่อนั้น

ปัก!

โดอิกล้มไปกองที่มุมหนึ่งโดยไม่ทันได้ร้องด้วยซ้ำ กวีอู๋ยิ้มเยาะ

“อ้อ! ลุงคนนี่ไม่เข้าใจภาษาคนจริงๆ”

กวีอู๋พูดต่อแล้วเลียริมฝีปาก

“ก็แค่ไปตามทางของคุณซะ”

ชายหน้าแหลมที่หมดความสนใจในตัวโดอิกแล้ว หันหลังนำพรรคพวกจากไป

“ถึงฉันจะดูแบบนี้...แต่ฉันกำลังจะเป็นตำรวจนะ...คนแบบพวกแก ฉันปล่อยให้ไปไม่ได้หรอก!”

กวีอู๋ไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง แคยกมือขึ้นโบกไปมาเบาๆ

“งั้นเหวอ เข้าใจแล้ว บ้ายบาย”

โดอิกไม่มีเวลาได้ตรองถึงผลได้ผลเสีย เขาวิ่งเข้าไปในกลุ่มคนร่างยักษ์

“ฉันบอกแล้วไงว่าปล่อยให้ไปไม่ได้!”

เมื่อโดอิกพุ่งเข้าไปในกลุ่มคนร่างยักษ์ในชุดดำ ทุกคนชะงักด้วยความตกตะลึงชั่วขณะ แต่ก็แค่นั้น ผลลัพธ์เห็นชัดอยู่แล้ว ไม่มีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น เขาถูกเหยียบย่ำอย่างทารุณ ไม่มีวีรบุรุษหรือผู้พิทักษ์ความยุติธรรมปรากฏตัว ถึงกระนั้นชายหนุ่มไม่ยอมล้มลงง่ายๆ ยิ่งถูกกดทับ ก็ยิ่งตะโกนต่อต้านอย่างไม่ลดละ ทว่าก็ยังไม่เพียงพอ เป็นการต่อสู้ที่ไม่มีทางชนะตั้งแต่ต้น แต่การยอมแพ้ไม่ใช่ทางเลือก เขาเปลี่ยนกลยุทธ์เป็นการมุ่งโจมตีเฉพาะชายคางแหลมที่ดูเหมือนหัวหน้ากลุ่ม รับผิดชอบและเท้าที่ถาโถมเข้ามาด้วยร่างกายทั้งหมด ก่อนจะพุ่งเข้าไปด้วยความบ้าคลั่งราวกับเดิมพันด้วยชีวิต

“มาสิ เข้ามาเลย! ไข้พวกเหวอ!”

ท่ามกลางบรรดาหมัดที่ถาโถม โดอิกพุ่งทะยานฝ่าวงล้อม โอบรัดเข้าทั้งสองของจางกวีอู๋ประหนึ่งนักกีฬากระบี่เทกเคิล³ คู่ต่อสู้ ก่อนที่ทั้งสองจะล้มกลิ้งไปด้วยกัน

“อ้อกกก!”

เสียงกรีดร้องที่ไม่รู้ว่าเป็นของใครดังสนั่นฟ้า

ผู้คนพากันกดทับและทุบตีเขาจากทุกสารทิศ แต่ด้วยความมุ่งมั่นว่าจะไม่ปล่อยขาหัวหน้ากลุ่มแม้ต้องสังเวยชีวิต เขาจึงบิดและรัดแน่นสุดแรง ทันใดนั้น อู้งมือหิมะพาลันขยควคอและปิดปากเขา ไร้ทางต่อสู้ มือทั้งสองที่เกาะกุมขาอีกฝ่ายไว้จำต้องคลายออก กวีอู๋ที่เพิ่งหลุดพ้นจากชายหนุ่ม ก้าวเดินอย่างไซเซ ร่างใหญ่ยักษ์ทั้งหลายปรีเข้ามาเหมือนฝูงผึ้ง ก่อนจะยัดโดอิกเข้าไปในรถตู้อย่างไม่ปราณี

โครม!

เมื่อบานประตูรถปิดลง ความหวาดกลัวว่าจะไม่มีวันได้เหยียบพื้นดินอีกเลยก็เข้าครอบงำจิตใจเขา

³Tackle เป็นท่าสำคัญในกีฬากระบี่ที่ผู้เล่นใช้เพื่อหยุดยั้งการเคลื่อนที่ของฝ่ายตรงข้าม ผู้เทกเคิลจะพุ่งเข้าปะทะร่างกายส่วนล่างของคู่ต่อสู้ โดยเฉพาะบริเวณเอวหรือขา แล้วใช้แขนโอบรัดเพื่อทำให้คู่ต่อสู้เสียหลักและล้มลง

4

ห่วงโซ่เชื่อมโยง

“แค้กๆ”

เสียงไอแห้งๆ สะท้อนก้องไปทั่วบ้าน ชายใบหน้าซีดซีขาววงแก้วนํ้าอุ่นตรงหน้าซิลมีด้วยสายตาเป็นห่วง ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม ด้านนอกหน้าต่าง สายฝนยังคงโหมกระหน่ำไม่หยุด

“แค้กๆ ฝนตกหนักขนาดนี้ ไปไหนมา”

“มีธุระนิดหน่อยนะ”

ในหัวของหญิงสาวเต็มไปด้วยความล้มเหลวของภารกิจที่สำนักข่าวกรอง

“แค้กๆ คุณกันหน่อยได้ไหม”

“ก็คุยอยู่นี่ไง”

“ซิลมี...อย่าทำแบบนี้สิ...แค้กๆ”

“ฉันเหนื่อย ไว้คุยทีหลังนะ”

“แค้กๆ”

จงนัมพุงตัวลุกขึ้นอย่างยากลำบาก รีบคว้าขวดโซลูมาดื่มรวดเดียวจนหมดขวด จากนั้นความสงบก็มาเยือนเขาชั่วคราว

อีจอนัม (ชาย) อายุ 55 ปี, ดิดเหล้า, รับซื้อของโจร

“ซิลมี...”

เธอลุกขึ้นโดยไม่แตะต้องแก้วนํ้าที่เขายื่นให้

“ครั้นเมื่อครั้นตัวจ้ง สงสัยเพราะโดนฝนมา...ขอยาแก้หวัดหน่อยได้ไหม”

“อ่า...ได้...น่าจะมียาที่ซื้อไว้อยู่สักที่...”

ขณะที่จงนัมค้นหายาแก้หวัด ซิลมีก้าวเข้าห้องแล้วลงกลอนประตูทันที ความรู้สึกสับสนวุ่นวายในใจยังคงพันกันเป็นปมเกลียวแน่น แม้จะไม่เต็มใจนัก แต่เธอก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

“โทรศัพท์ของลูกค้าปิดอยู่...”

‘ใช่ ดีแล้วละที่ภารกิจสำนักข่าวกรองล้มเหลว จะถูกจูงจุมกไปตลอดไม่ได้หรอก...’

จงนัมจ้องมองประตูห้องซิลมีที่ปิดสนิทพลางถอนหายใจเบาๆ ลางสังหรณ์ไม่ดียังคงเกาะกุมจิตใจ ท่าทีของเธอผิดแผกไปจากปกติเล็กน้อยเหมือนกำลังปิดบังบางสิ่ง จงนัมพยายามสะกดกลิ่นอาการ ก่อนจะส่งเสียงผ่านบานประตู

“วางยาแก้หวัดไว้บนโต๊ะกินข้าวนะ อย่าลืมกินล่ะ”

ซิลมีไม่ตอบ ทำเพียงลูบคาลำบตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ซึ่งฉกฉวยมาจากห้องเซิร์ฟเวอร์ เสียงสายด่วนดังขึ้นในช่วงเวลาคับขัน แม้เวลาจะไม่เพียงพอสำหรับการหลบหนี แต่หญิงสาวก็จัดการกับเจ้าหน้าที่ได้ทันที่ ตอนที่สายตาของเธอเหลือบไปเห็นบัตรประจำตัวใบนี้เข้า ถึงจะอยู่ในสถานการณ์เร่งด่วน เธอก็ยังดึงและตัดสินใจหยิบมันติดมือออกมา หากถูกจับได้ เธอคงถูกไต่สวนว่าเหตุใดจึงหยิบบัตรประจำตัวมาด้วยแน่นอน

‘แล้วฉันจะตอบว่ายังไงดี...’

ซิลมีขบกรามแน่น เปิดลิ้นชักที่สองของโต๊ะเครื่องแป้ง ล้วงมือลึกเข้าไปจนสุดแล้วหยิบกระป๋องเก่าคร่ำคร่าออกมา เมื่อเปิดฝากระป๋องก็สีฟ้าที่ดูผ่านกาลเวลามายาวนาน ก็พบบัตรประจำตัวที่อัดแน่นอยู่ข้างใน เธอจดวันที่ของ

วันนี้ลงบนโพสต์-इटแผ่นจิว เขียนคำว่า 'สำนักข่าวกรอง' แปะลงบนบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ ก่อนจะสอดเรียงกับบัตรอื่นๆ แล้วปิดฝา เสียงไอคุ่นหูดังแผ่วมาจากหลังบานประตูที่ล็อกไว้ ซิลมีนอนลงโดยใช้แขนหนุนศีรษะ พลังฟังเสียงนั้น ทั้งที่เป็นเสียงที่ได้ยินเป็นประจำ แต่วันนี้กลับรู้สึกว่ามันหนักอึ้งและแหบพร่ายิ่งกว่าทุกที

...

นับตั้งแต่กลับจากสำนักข่าวกรอง เธอไม่ได้ย่างกรายออกนอกบ้านเลยแม้แต่ก้าวเดียว เว้นแต่ตอนกินข้าวหรือเข้าห้องน้ำ ก็ไม่ได้ออกจากห้องด้วยซ้ำ โทรศัพท์ของไอ้หมอนั้นยังคงปิดอยู่เช่นเดิม พอถึงวันที่สาม เธอตัดสินใจออกจากบ้านไปเผชิญหน้ากับมันด้วยตัวเอง

จงนัมเปิดประตูห้องของเธอ ก่อนจะเปิดลิ้นชักที่สองของโต๊ะเครื่องแป้งอย่างคุ่นชิน หยิบกระป๋องคุกกี้ใบเก่าออกมา “แค้กๆ” รับประทานบัตรประจำตัวซึ่งมีวันที่ล่าสุดติดอยู่ มือของเขาสั่นอย่างรุนแรง สำนักข่าวกรองจันเหรอ! จงนัมเสียวสันหลังวาบ รับประทานอาหารไปที่ครัวแล้วคว้าขวดโซลูมากระดกรวดเดียวจนหมด ลมหายใจที่หอบถี่ยังไม่สงบลง เมื่อตอนหนุ่มๆ เขาเคยพัวพันกับสำนักข่าวกรองจนต้องเจ็บหนักมาก่อน เรื่องราวในอดีตที่ไม่อยากจะนึกถึงอีก ช่วงเวลาที่หากเป็นไปได้ เขาอยากลบทิ้งแต่ต้องแลกด้วยวิญญาณ จงนัมเกลียดชังพวกนั้นจนแทบคลั่ง และคิดว่าจะไม่ข้องเกี่ยวกับสำนักข่าวกรองอีกเป็นอันขาด แต่ซิลมี...น่าหดหู่เหลือเกิน จงนัมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี เขาค่อยๆ เก็บบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่กลับเข้าไปอย่างแนบเนียน แล้วนำกระป๋องไปซุกซ่อนไว้ในลิ้นชักดังเดิม

“ขอโทษๆ อย่างที่รู้ งานฉันค่อนข้างยุ่ง...”

ซิลมีไม่เข้าใจหมอนั้นเลย ตอนแรกย้ายบ้านย้ายหนว่าการคัดลอกข้อมูลจากสำนักข่าวกรองสำคัญแค่ไหน แต่พอเธอปฏิบัติภารกิจเสร็จ กลับตัดการติดต่อและสั่งให้รายงานที่หลัง เธอไม่อาจสลัดความคิดที่ว่าเขารู้ถึงความล้มเหลวแล้วจึงจริงจังทรมาณเธอ ตราบไคที่ขู่เอสปีนี่ยังอยู่ในมือ ภาวะในใจก็จะไม่มีวันสิ้นสุด ให้หมอนั้นข่มขู่หรือรังควานด้วยความล้มเหลวนี้อาจจะดีเสียกว่า แต่เธอรู้ว่ามันจะไม่มีวันทำแบบนั้น นั่นคือตัวตนของหมอนั้น มันจะรัดคอศัตรูด้วยวิธีที่เลวทรามที่สุด บางทีอาจจะโผล่มาพร้อมรอยยิ้มชั่วร้ายตอนที่เธอแทบสิ้นลมหายใจ

“ไอ้บ้าเอ๊ย!” คำสบถหลุดจากปากโดยไม่รู้ตัว สิ่งที่เขาทำไม่ได้จริงๆ คือในไม่ช้าทุกอย่างจะเป็นไปตามแผนการของจางกวีอู ไม่ว่าจะไปไหนหรือทำอะไร ความรู้สึกอึดอัดพร้อมจะระเบิดก็ยังคงตามหลอกหลอน

‘วันนี้กลับบ้านเร็วหน่อยนะ นานๆ ที่เรามาอย่างนี้อีกกันดีกว่า’

ข้อความจากจงนัมทำให้ซิลมีถอนหายใจยาวขึ้น เธอสตาร์ตรถแล้วกำพวงมาลัยแน่น ตัดสินใจแน่วแน่ว่าคืนนี้จะไม่กลับบ้าน ความปรารถนาอย่างรุนแรงที่จะหลบหนีจากทุกสรรพสิ่งบนโลกใบนี้พุ่งพล่านอยู่ในจิตใจ

รถยนต์แล่นออกจากใจกลางเมืองมาถึงริมแม่น้ำที่เงียบสงัด ซิลมีจอดรถทิ้งไว้ห่างๆ ก่อนจะเดินลัดเลาะลงไปได้สะพานอย่างคุ่นเคย เสาสะพานตั้งตระหง่านเรียงราย ทุ่งต้นกกแผ่กว้างสุดลูกหูลูกตา ที่แห่งนี้เป็นที่เดียวที่ทำให้เธอรู้สึกห่างไกลจากผู้คน หญิงสาวมักจะมาที่นี่ยามจิตใจสับสนวุ่นวาย แต่น่าขันที่เธอรู้จักสถานที่แห่งนี้เพราะไอ้หมอนั้น มันบอกว่าเป็นสถานที่ซึ่งเหมาะสำหรับทำการแลกเปลี่ยนลับๆ หรือข่มขู่ หากไม่นับเรื่องที่มีมันเป็นคนแนะนำ ซิลมีก็รู้สึกขึ้น

ชอบที่นี้ หญิงสาวนั่งนิ่ง มองต้นกกที่โอนเอนตามสายลม ฟังเสียงน้ำไหล พลังเพลิงเพลิงกับความรู้สึกโดดเดี่ยวเสมือน ถูกโลกทอดทิ้ง

ขณะปล่อยให้ความว่างเปล่าเติมเต็มหัวใจที่เหงาหงอย เสียงรถยนต์แล่นบนพื้นกรวดดังมาจากไม่ไกล คนที่จะมาที่นี้เวลานี้ได้มีแต่ใจจางกวีคนเดียว! ซิลมีรีบซ่อนตัวในกอกกโดยสัญชาตญาณ ตามคาด รถตู้สีดำแล่นลงมาได้สะพาน เธอกลั้นหายใจแอบมองสถานการณ์

ประตูรถเปิดออก พวกลูกน้องร่างใหญ่ยักษ์ลากชายหนุ่มที่ถูกซ้อมจนช็อกเลือดออกมา ดูจากสภาพที่อ่อนระโหยโรยแรง เขาคงไม่ได้สติแล้ว ร่างของชายคนนั้นถูกเหยียงลงบนพื้นเย็นชื้นไม่ต่างจากของไร้ค่า ครู่ต่อมาพวกร่างใหญ่ก็ปิดมือแล้วขึ้นรถเพื่อเตรียมตัวจากไป ทว่าจู่ๆ จางกวีก็ลงจากรถ มันเดินเข้าไปหาชายที่นอนหมดสติอยู่ คล้ายกับเพิ่งสังเกตเห็นบางสิ่ง มันจ้องนาฬิกาข้อมือของชายคนนั้นอยู่นาน ซิลมีที่แอบสังเกตการณ์อยู่อดรู้สึกงุนไม่ได้ พวกมันกำลังทำอะไรกัน จางกวีถ่มของสลัดไปมาระหว่างใบหน้าที่บวมช้ำของชายหนุ่มกับนาฬิกาหลายครั้ง แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเป็นพิเศษ จากนั้นก็หมุนตัวกลับขึ้นรถ รถตู้แล่นจากไปพร้อมกับเสียงล้อบดกรวด

ซิลมีผุดลุกจากที่ซ่อนในกอกก รีบเข้าไปหาชายที่นอนสลบ เธอตรวจสอบนาฬิกาทันที แต่กลับพบว่ามันเป็นเพียงนาฬิกาข้อมือเก่าๆ ที่ไม่ได้ดูมีค่าแต่อย่างใด เข็มนาฬิกาหยุดนิ่ง คงเพราะลานหมด ไม่มีอะไรพิเศษเลยจริงๆ

ได้แสงจันทร์สลัว หญิงสาวตัวผอมบางพยายามยกร่างช็อกเลือดขึ้นรถเข็นสุดกำลัง หากมีใครพบเห็นภาพนี้เข้า คงเข้าใจผิดได้ไม่ยาก แต่เธอไม่ใส่ใจ ใจหมอนั้นมักจะทิ้งเหยื่อไว้ที่นี้บ่อยครั้ง เหล่าผู้คนที่แม้จะยังไม่ถึงขั้นสิ้นลมหายใจ แต่ถ้าปล่อยทิ้งไว้แบบนี้ก็ยากจะคาดเดาชะตากรรม ส่วนใหญ่เป็นชายฉกรรจ์ร่างกำยำ บางครั้งก็มีผู้หญิงหรือคนแก่ปะปนมาด้วย ไม่เลือกเพศหรือวัย ความโหดเหี้ยมของใจหมอนั้นทำให้เธอขนพองสยองเกล้าอีกครั้ง

เมื่อหญิงสาวมาเยือนสถานที่แห่งนี้เพื่อสงบจิตใจ หากคราใดไร้วัวผู้คน เธอจะถือเป็นโชคดีแล้วผลจะจากไป แต่หากพบเห็นผู้ถูกทอดทิ้ง เธอจะใช้รถเข็นเก่าผู้พังก่อกองที่ใต้สะพานขนย้ายพวกเขา ด้วยเหตุผลบางประการทำให้ไม่อาจพาไปยังสถานีตำรวจได้ และบริเวณโรงพยาบาลก็เต็มไปด้วยก๊อกรงจระบีบ ยากที่จะดำเนินการใดๆ การนำพวกเขาไปทิ้งไว้ในซอยที่ยังพอมีผู้คนสัญจร จึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้

หลังจากวางร่างของชายหนุ่มไว้ที่มุมซอย เธอคืนตัวเขาแล้วหยิบกระเป๋าตังค์ออกมา กฎเหล็กที่ต้องยึดถือเสมอคือ ห้ามแตะต้องสิ่งใดนอกจากบัตรประจำตัว ไม่ว่าจะเป็เครื่องเพชรราคาแพง ของแบรนด์เนม หรือสิ่งมีค่าอื่นใดก็ตาม ถ้าละเมิดกฎนี้ ชีวิตก็จบสิ้นเหมือนกับลุงจอนันท์ เธอหยิบเฉพาะบัตรประจำตัวออกมาแล้วโยนกระเป๋าตังค์ทิ้งไว้ข้างๆ ชายที่นอนสลบ อาจเป็นเพราะพฤติกรรมประหลาดของใจจางกวีลึกลับ เธอตั้งใจว่าจะต้องจดจำชื่อในบัตรประจำตัวให้ได้ ค่าคืนที่อากาศหนาวเหน็บ ขณะเดินลัดเลาะออกจากซอยโกโรโกโส หญิงสาวครุ่นคิดและทบทวนชื่อ 'ซเวโดอิก' นั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เวลาเดินหน้าไปโดยไม่สนใจสิ่งใด ความตาย ความเศร้าโศก ความเสียตาย ทั้งหมดทั้งมวลล้วนไร้ซึ่งอำนาจ เมื่ออยู่เบื้องหน้ากาลเวลา สิ่งเหล่านี้ไม่อาจหยุดยั้งเวลาได้ เขาอยู่ในสภาพนี้มานานเท่าไรแล้ว โดอิกไม่อาจแยกแยะได้ว่านี่เป็นความคิดหรือความรู้สึก ดูเหมือนเวลาจะผ่านไปนาน แต่ก็รู้สึกคล้ายพวกมันเพิ่งทิ้งเขาไว้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา พื้น

เย็นเฉียบ แข็งกระด้าง และขึ้นแฉะ เขาลืมตา ทว่าทุกสิ่งรอบกายกลับพราวเปลือกราวกับถูกปกคลุมด้วยม่านหมอก และแล้วเวลาก็ล่วงเลยไปเช่นนั้น

รสเลือดค่อยๆ แผ่ซ่านในโพรงปาก เสียงกรีดร้องดังก้องจากทุกอณูของร่างกายราวกับรอคอยอยู่แล้ว ความเจ็บปวดที่ไม่อาจเปล่งเสียง สั่นสะเทือนทั้งเนื้อหนังและจิตวิญญาณ จากนั้นก็เป็นแสง แสงสว่างจ้าและแหลมคมแทงทะลวงเข้ามาในดวงตา เขาพยายามลุกขึ้น ขยับร่างกายที่รุ่มง่ามเหมือนซอมบี้ แต่ขาที่บอบช้ำไม่อาจรับน้ำหนักได้อย่างมั่นคง เขาเกาะกำแพงเพื่อพยุงตัว แต่แล้ว...ตูบ! แรงกระแทกจากพื้นแผ่นปราดทั่วสรรพางค์กาย และสติก็ดับวูบไปอีกครึ่ง

เวลาเดินหน้าไปโดยไม่สนใจสิ่งใด ไร้ความเมตตา ไร้ความเห็นอกเห็นใจ และปราศจากการผ่อนปรน ครึ่งนี้มานประสาทตื่นตัวก่อนการมองเห็น กลิ่นหอมยั่วน้ำลายลอยมา ร่างกายส่งสัญญาณเรียกร้องอาหาร แม้จะไม่สมบูรณ์พร้อม แต่เป็นนิมิตหมายว่าร่างกายได้ฟื้นฟูการทำงานบางส่วนแล้ว เปลือกตาค่อยๆ ผายขึ้น

ห้องที่ไม่คุ้นตา ด้วยสัญชาตญาณ ร่างกายพลันสะดุ้ง ผุดลุกขึ้นทันควัน

“โอ๊ย!”

ความเจ็บปวดแล่นรีวไปทั่วร่าง แต่โชคดีที่ไม่ถึงขั้นทนไม่ไหว ชายหนุ่มรีบสะกดกลิ่นความเจ็บปวด แล้วเริ่มสำรวจสิ่งรอบตัว

‘ที่นี่...?’

ไม่รู้ว่าเป็นไหน เป็นสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เมื่อหันไปมอง ก็เห็นผ้าห่มและหมอนหนุนนุ่มเด้ง ก่อนจะได้ประเมินสถานการณ์ ประตูบานเลื่อนเก่าๆ ที่ดูเหมือนจะพังได้ทุกเมื่อก็เปิดออก

“พื้นแล้วหรือ”

ไม่ทันให้เสียงแว่วมาถึงโสตประสาท กลิ่นหอมฉุยของเนื้อก็โชยมาปะทะจมูก แทนที่จะเป็นโฉมหน้าของผู้มาเยือน สายตากลับเหลือบไปเห็นเนื้อชิ้นโตในมืออีกฝ่ายก่อน

...

“งั๊ๆ”

ชายหนุ่มตักข้าวต้มเนื้อเข้าปากไม่ยั้งราวกับนักโทษที่อดอยากมาหลายวัน

“ค่อยๆ กินสิ เดียวก็สำลัก”

หญิงร่างท้วมสูบบุหรี่มวนยาวเรียวด้วยสีหน้าขมขื่น แล้วพ่นควันออกมายาว

“รีบกินแล้วรีบไป ไม่ต้องห่วง ฉันไม่แจ้งตำรวจหรอก”

“ขอโทษครับ...”

“ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น กินให้หมดซะ” แม่น้ำเสียงจะแข็งกร้าว แต่ปากกลับตักข้าวต้มร้อนๆ อีกชามมาวางไว้ตรงหน้า

“ขอบคุณครับ”

บ้าสูดควันบุหรี่เข้าปอดอีกครั้งแทนคำตอบ ร้านข้าวต้มเก่าคร่ำคร่าและสกปรก ไม่มีลูกค้าสักคน ประตูบานเลื่อนด้านหลังบ้าที่กำลังดับบุหรี่ ดูเหมือนจะพังได้ทุกเมื่อ เขาพยายามถามถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่แทนที่จะตอบ บ้ากลับนำเครื่องเคียงมาเพิ่มแล้วสูบบุหรี่ต่อไป หลังจากนั้นครู่ใหญ่ เธอก็พิมพ์พำเหมือนพูดกับตัวเองขณะหันเครื่องในที่กองพะเนินเทินทึก

“บางทีไอ้พวกเลวนั่นก็ทิ้งคนที่โดนข่มขืนไปเสียแล้วหน้าร้าน คงเพราะแถวนี้ไม่ค่อยมีคน หรือคงดูเหม็นร้านปิด บางครั้งพอเปิดร้านตอนเช้าตรู่ก็เจอแบบนี้ ชั่วช้าสามานย์จริงๆ”

“ป้าครับ ผม...”

“กินเสร็จแล้วก็ไปซะ ใช้ชีวิตให้ดีๆ ละ อย่าให้เจอแบบนี้อีก ไม่ต้องกังวล ฉันจะไม่แจ้งตำรวจ”

ในที่สุดเขาก็ตระหนักได้ว่าป้าไม่ต้องการพัวพันกับเรื่องราวของผู้อื่น จึงไม่กล้าซักไซ้อะไรเพิ่ม และคิดว่าไม่ควรถามด้วย ความรู้สึกขอบคุณนั้นล้นเหลือจนไม่อาจบรรยายเป็นถ้อยคำ ถ้าไม่ใช่เพราะผู้หญิงคนนี้ คงเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้นแน่ อีกฝ่ายนับเป็นผู้มีพระคุณต่อชีวิต ชายหนุ่มรู้สึกว่าจะตอบแทนบุญคุณไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม นั่นคือสิ่งที่สมควรทำ

“ป้าครับ ผม...”

ขณะค้นหาตามตัวและเอ่ยปากถาม ความรู้สึกกว้างเปล่าก็แล่นปราดเข้ามา สิ่งที่ดีควรจะอยู่กับตัวกลับหาไม่เจอ ‘เฮ้ะ? อยู่ไหนนะ’

เขาค้นทั้งกระเป๋าदानใน กระเป๋าหลัง และกระเป๋าหลังทั้งหมดแล้ว แต่ไม่พบกระเป๋าตังค์ สถานการณ์เลวร้ายถึงขนาดที่ถือว่าแต่ตอบแทนบุญคุณเลย แค่ว่าข้าวต้มก็ไม่มีจ่าย เขาแทบจะถอนหายใจไม่ออก แม้จะคิดว่าตอให้มีเงินให้ป้าก็คงไม่รับ แต่การที่ป้าไม่รับ กับการที่เขาไม่มีเงินให้มันต่างกันมาก

“ขอโทษครับ ผมคงทำกระเป๋าตังค์หล่นหายไปแล้ว ผมจะกลับมาจ่ายค่าข้าวต้มและตอบแทน...”

“อย่าพูดเหลวไหล แล้วก็อย่าคิดจะมาเหยียบที่นั่นอีก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ บุญคุณนี่...”

ไม่ทันให้เขาพูดจบ ป้าก็เดินไปที่หม้อข้าวต้มที่กำลังระอุด้วยไอร้อนแล้ว การกลับไปทั้งแบบนี้มันไม่ถูกต้องเลย ถึงเขาตั้งใจจะกลับมาชำระหนี้ให้ในภายหลัง แต่ให้จากไปตอนนี้นั้น...

โทรศัพท์สี่ล้อเครื่องเก่าบนเคาน์เตอร์ส่งเสียงหวีดแหลม ป้าเซ็ดมือลวกๆ กับผ้ากันเปื้อนแล้วยกหูโทรศัพท์ขึ้น

“ฮัลโหล? อิม... ไม่มีหรอก...ฉันจะรู้ได้ยังไงละ ยังไงฉันก็ไม่มี...”

ป้าดูจ้องกับการสนทนามาก คงเป็นเรื่องสำคัญ นี่แหละโอกาส เขารู้ว่าป้าจะปฏิเสธหัวชนฝา จึงคิดว่าต้องไม่พลาดจังหวะนี้ ชายหนุ่มรีบถอดนาฬิกาข้อมือออก มรดกจากพ่อ สมบัติที่มีค่าที่สุด เขาเดินเข้าไปหาป้าที่ยังคุยโทรศัพท์อยู่ แล้วยัดนาฬิกาใส่กระเป๋าผ้ากันเปื้อน

“นี่เป็นสิ่งที่มีความหมายชีวิตผมนะครับ ผมจะกลับมาจ่ายค่าข้าวต้ม ตอนนั้นช่วยคืนให้ผมด้วย”

“เฮ้ะ...ไ้เด็กนี่...”

เขาวิ่งออกจากร้านข้าวต้มโดยไม่รอฟังคำตอบ

“ขอบคุณครับ ขอขอบคุณ ผมจะกลับมาแน่นอน”

ป้าเผยรอยยิ้มให้เห็นเป็นครั้งแรก ชายหนุ่มก็ตอบรับด้วยรอยยิ้มเช่นกัน รู้สึกเบาใจขึ้นบ้าง เขาเริ่มวิ่ง แม้ร่างกายยังปวดระบมอยู่ แต่ก็พอจะฝืนทนได้

“แล้วไง” ของอุณถามพลางหยิบกล่องไก่ที่เหลือจากเมื่อวานออกจากตู้เย็น

“อะไรแล้วไงล่ะ” โดอิกย้อนถาม

“ก็แล้วไงล่ะ”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว แกจะพูดแต่แล้วไงอะไรนักหนา”

“ก็หมายถึงว่าแกอยากจะทำอะไร”

“อยากจะทำอะไร?”

“อืม จะบอกว่าสอบได้ห่วยแตก อยากบอกเรื่องกล่องสีแดงนำหูดหงิดนั้น หรือจะเล่าเรื่องบังเอิญเห็นคนตกตึกตายสองครั้งในวันเดียว หรือจะเล่าเรื่องโดนซ้อม...หรือไม่มี...จะขอยืมเงิน?”

“ทั้งหมด”

“ทั้งหมดเลย?”

“อืม ไม่ใช่คนละเรื่อง มันเป็นเรื่องเดียวกันทั้งหมดนั่นแหละ”

“ฉันเคยพูดไหม”

“พูดอะไร”

“ว่าแกมีพรสวรรค์ในการทำเรื่องให้มันซับซ้อนนะ”

“แล้วฉันเคยพูดไหม”

“แกจะพูดอะไรอีก”

“ว่าแกฉลาดเกินตัวนะ”

“นั่นแกกำลังดูถูกรูปลักษณ์ภายนอกฉันนะ”

“ไม่ได้ดูถูกรูปลักษณ์ภายนอก แต่ชมสมองอันชาญฉลาดของแกต่างหาก”

“ไอ้บ้า พูดไม่เป็นก็อย่าพูดเหอะ!”

ยองอุนยิ้มน้อยๆ แล้วโยนไกชิ้นสุดท้ายใส่ปาก

...

นายยองอุน (ชาย) อายุ 27 ปี, เพื่อนของโดอิก, แสกเกอร์

“เอาเถอะ เรื่องอื่นนะช่างมันเถอะ แต่เรื่องกล่องนั้นน่าสนใจนะ”

“น่าสนใจ?”

“หมายถึงน่าติดตามนะ เหมือนเรื่องลึกลับยุค 90 เลย ฉันชอบ”

ช่วงขณะนั้น สีหน้าของโดอิกพลันเคร่งขรึมลง ยองอุนสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าเพื่อน แต่แกลังทำเป็นไม่รู้

“จริงๆ แล้วกระดาษในกล่องนั้นมันเป็นคำทำนายอะไรหรือเปล่านั้น”

“แต่จากที่แกเล่ามา ฉันสรุปอะไรไม่ได้หรอก ข้อมูลน้อยเกินไป”

ยองอุนพูดต่อพร้อมกับเปิดถุงข้าวเกรียบกุ้ง

“แต่ถึงยังไงมันก็น่าสนใจอยู่ดี ดูจากที่มีที่อยู่และชื่อของแกเขียนไว้ชัดเจน ก็แสดงว่าไม่ใช่แค่การแกลัคนทั่วไปแน่ ไม่ว่าจะเจตนาอะไร จุดสำคัญคือมันถูกส่งมาหาแกโดยตรง”

“ฉันเหรอ”

“แกเอาจลองกับกระตานั้นมาด้วยไหม”

“เฮ้อ...ทิ้งไปแล้ว”

“กะแล้วเชียว”

“หมายความว่าไง แกไม่เชื่อฉันหรือ”

“ฉันรู้ว่าแกไม่ใช่คนโกหก แต่ถ้าเป็นแบบนี้ มันก็ยากที่จะมองเรื่องนี้อย่างเป็นกลางนะสิ”

“ช่างเถอะ ฉันไม่ได้ขอให้แกมาแก้ปัญหาอะไรให้สักหน่อย พอได้แล้ว”

“รู้แล้ว แต่ในฐานะคนชอบเรื่องลึกลับ ฉันอยากเห็นจริงๆ ถ้ามีกล่องมาอีก ต้องให้ฉันดูด้วยนะ”

“แกคิดว่าจะมีกล่องมาอีกหรือ”

แม้โดอิกจะเคยคิดอยู่บ้าง ว่าอาจมีกล่องมาอีก แต่ก็พยายามสลัดความคิดนั้นทิ้ง ทว่าคำพูดของเพื่อนกลับทำให้เขาสั่นคลอนอีกครั้ง

“ถ้าคิดตามหลักเหตุผล มีโอกาสสูงมากเลยนะที่จะมีกล่องที่สองมาส่ง เราอาจจะไม่รู้เจตนา แต่คนที่ส่งมาต้องมีจุดประสงค์อะไรสักอย่างแน่”

“งั้นหรือ”

“อาจจะอยู่หน้าบ้านแกแล้วก็ได้นะ”

“เฮ้ย อย่าพูดอะไรอัปมงคลแบบนี้สิวะ”

“ทำไมมันถึงเป็นคำอัปมงคลล่ะ”

“แล้วมันเป็นคำมงคลงั้นสิ”

ยองอุนกำข้าวเกรียบกุ้งเต็มมือแล้วยัดเข้าปาก ก่อนจะพูดต่อทั้งที่ยังเคี้ยวตุ้ยๆ

“ทำไมแกถึงคิดว่ากล่องนั้นเป็นลางร้ายอย่างเดียวล่ะ”

“ก็...”

โดอิกเสียบไปชั่วครู่เมื่อเจอคำถามตรงๆ ของเพื่อน

“ก็จริง จะรู้สึกไม่ดีก็ไม่แปลก ไม่มีชื่อคนส่ง มีแค่โน้ตแผ่นเดียว...แล้วก็เขียนแค่ใจความสำคัญโดยไม่มีคำอธิบายอื่น ก็เข้าใจได้ที่จะคิดว่ามันเป็นลางร้าย แต่ถ้าดูจากเนื้อหาแล้ว ฉันว่าไม่จำเป็นต้องมองในแง่ลบขนาดนั้นก็ได้นะ ‘ห้ามสนทนากับผู้ชายในชุดสูทสีดำเด็ดขาด’ ถ้ามองอีกแง่หนึ่ง มันอาจจะเป็นการเตือนภัยหรือให้คำแนะนำก็ได้ ที่มันพัวพันกับเรื่องฆ่าตัวตายกับความรุนแรงก็เพราะความบังเอิญ ตัวข้อความเองไม่ได้มีเจตนาข่มขู่หรือทำร้ายอะไรนี่”

โดอิกพยักหน้าเห็นด้วยกับมุมมองที่ไม่เคยคิดมาก่อน

“ก็จริงนะ ฉันคงคิดมากไปเอง”

“งั้นในเมื่อคุยเรื่องนี้แล้ว เราไปดูที่บ้านแกกันเลยไหมว่ามีกล่องมาอีกหรือเปล่า” ยองอุนพูดราวกับเด็กน้อยที่พร้อมจะผจญภัยได้ทุกเมื่อ

“รู้แล้วๆ เดี๋ยวไปดูด้วยกัน แต่ตอนนี้ขอยืมเงินหน่อย ฉันต้องรีบไปไถ่นาฬิกาคืนมาก่อน”

“ต้องใช้เท่าไร”

“ยังไม่ได้คิดเลย แต่รวมค่ารักษา ค่าตอบแทน แล้วก็อื่นๆ อีก ถึงจะไม่ค่อยมีเงิน...”

“แล้วมันเท่าไรล่ะ”

“ก็ประมาณเท่าไหร่อีลละ”

“ทำไมมาถามฉัน”

“อืม ฉันขอยืมสักห้าแสนวอนก่อนละกัน”

“ฉันมีเงินขนาดนั้นที่ไหนกันเล่า”

“ไม่มีเงินเก็บเลยหรือ ใช้หมดแล้ว?”

“นั่นเป็นสิ่งที่ฉันอยากถามมากกว่า แก่ไม่มีเงินเก็บแม่แต่ห้าแสนวอนเลยหรือไง”

“พูดเหมือนคนไม่รู้จักกันเลยนะ”

ทั้งสองมองหน้ากันอย่างระอา แล้วถอนหายใจพร้อมกัน

“เฮ้อ...”

“แค้กๆ”

ไม่ว่าจะพยายามอดกลั้นแค่ไหน เสียงไอก็ยังดังลุดออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เขารู้ว่าซิลมีมักกินยานอนหลับเพื่อรักษาอาการนอนไม่หลับขั้นรุนแรง แต่ก็ยังกังวลว่าเสียงไอกจะปลุกเธอให้ตื่น

“แค้กๆ”

ทุกครั้งที่ไอ จอห์นัมจะเหลือบมองซิลมีด้วยความระแวงระวัง มือที่สั่นไม่หยุดค่อยๆ หยิบกระป๋องคุกกี้ใบเก่าขึ้นมา ใจไม่อาจสงบได้เมื่อรู้ว่าซิลมีไปพัวพันกับเจ้าหน้าที่สำนักข่าวกรอง เขาตัดสินใจว่าต้องแก้ไขสถานการณ์นี้ ไม่ว่าจะต้องคืนของด้วยตัวเองหรือวิ่งวอนขออภัยก็ตาม ท่ามกลางบัตรประจำตัวมากมายที่อัดแน่น เขาหาบัตรของเจ้าหน้าที่คนนั้นได้ไม่ยากนัก มือที่สั่นเทาสอดมันลงในกระเป๋ากางเกง ขณะที่กำลังจะปิดฝากระป๋อง บัตรอีกใบหนึ่งกลับดึงดูดความสนใจเขา

ชเวโดอิก ‘หน้าร้านซุนแดกุก’ของซุนจา’

จอห์นัมชะงักค้าง ลมหายใจหอบหนักกว่าที่เคย อาการสั่นสะท้านที่ไม่อาจควบคุมแล่นจากส่วนลึกของร่างกายไปจนถึงปลายเส้นผม ไม่ใช่เพราะฤทธิ์สุรา มันเป็นอาการสั่นคนละรูปแบบ

“แค้กๆ”

อาการไอปะทุออกมาอย่างรุนแรง จอห์นัมรีบออกจากห้องไปคว้าขวดโซจูมาดื่มรวดเดียวหมด แต่ก็ไม่ช่วยให้สงบลง ไม่สิ ตรงกันข้าม อาการสั่นกลับยิ่งสาหัสขึ้น เขาหมุนตัวเลขตู้เซฟเก่าที่ซ่อนไว้ใต้โต๊ะในห้องนอนอย่างร้อนรน อาการกระตุกทำให้หมุนได้ยาก แต่เขาก็ใช้มือหนึ่งจับอีกมือไว้แล้วเปิดตู้เซฟได้สำเร็จ ข้างในอัดแน่นไปด้วยกล่องสีแดงเล็กๆ เป็น

⁴ 순댓국 เป็นอาหารเกาหลีประเภทซุปร้อน มีส่วนประกอบหลักคือซุนแด หรือไส้กรอกเลือด ทำจากลำไส้หมูดัดด้วยวุ้นเส้นข้าว และเลือดหมู นำมาต้มในน้ำซุปรสชาติเข้มข้น มักเสิร์ฟพร้อมกับข้าวสวยและเครื่องเคียง เป็นอาหารที่นิยมรับประทานในฤดูหนาวหรือเพื่อแก้อาการเมาค้าง

กล่องแบบเดียวกับที่โดคิกได้รับ แม้จะไม่มีใครเห็น จอห์นก็ยังคงระแวงระวัง เขาใส่บัตรประจำตัวของโดคิกลงในตู้เซฟแล้ว
ออกมันอีกครั้ง จากนั้นก็ทำให้บริเวณโดยรอบกรุงรังเพื่อซ่อนตู้เซฟ

...

ในเวลาเดียวกันแสงจันทร์สว่างจ้า ซิดมีลิ้มตาโพล่ง จ้องมองความมืดยามราตรี

5

การพบกัน

ชั้นใต้ดินของอาคารเก่าแห่งหนึ่งในย่านการค้าอิเล็คทรอนิกส์ย่านท่ามกลางร้านค้าที่ปิดกิจการอยู่เป็นระยะ มีสำนักงานเล็กๆ ซ่อนตัวอยู่ บรรยากาศชวนให้คิดว่าเป็นสถานที่ทำเรื่องผิดกฎหมาย บนจอมอนิเตอร์หกเครื่อง ปรากฏตัวอักษรและโค้ดแปลกประหลาดที่คนทั่วไปไม่มีทางเข้าใจซึ่งกำลังเคลื่อนไหวอย่างยุ่งเหยิง ยูเอสบีที่ซึลมีได้คัดลอกข้อมูลมาจากสำนักข่าวกรองเสียบอยู่ที่พอร์ตของคอมพิวเตอร์หลัก ชายคนหนึ่งรวบเส้นพิมพ์และขยับเมาส์ไม่หยุดหย่อน ขณะเดียวกันจางก็ดูปรากฏตัวขึ้นด้านหลังของชายคนนั้น เขาเดินกะเผลกเล็กน้อย

“เป็นยังไงบ้าง รابرินดีไหม”

“หัวหน้าหน่วย มันมีปัญหาเยอะมากครับ”

ชายคนนั้นเรียกจางว่า ‘หัวหน้าหน่วย’ ไม่ผิดแน่ และจางก็ดูจะคุ้นเคยกับคำเรียกนั้น เขาไม่มีปฏิกิริยาแปลกใจแต่อย่างใด

“เขาเป็นอะไรหรือครับ บาดเจ็บหรือ”

“อ้อ เกิดเรื่องนิดหน่อยนะ”

จางก็ดูที่อยู่ที่นี่ดูราวกับเป็นคนละคนโดยสิ้นเชิง ทั้งน้ำเสียง ท่าทาง แม้กระทั่งสีหน้าล้วนไม่หลงเหลือเค้าของอันธพาลองค์กรอาชญากรรมที่โหดเหี้ยม กลับกลายเป็นว่าเขาดูเหมือนสุภาพบุรุษที่มีมารยาทเสียด้วยซ้ำ

“มีปัญหาอะไรกับไฟล์หรือ เพราะคัดลอกมาไม่ครบใช่ไหม”

“ก็ทั้งใช่และไม่ใช่ครับ อย่างแรกคือไฟล์ส่วนใหญ่ไม่สมบูรณ์ ส่วนไฟล์ที่พอใช้ได้ก็ต้องมีไฟล์คู่ถึงจะเปิดได้ครับ...”

“ไฟล์คู่?”

“พูดง่ายๆ คือกุญแจนะครับ ต้องใส่ไฟล์สองไฟล์ไว้ในโพลเดอร์เดียวแล้วเปิดพร้อมกันถึงจะดูได้”

“หมายความว่ากุญแจที่จะเปิดไฟล์ไม่ได้ถูกคัดลอกมาด้วยนั้นสิ?”

“โดยปกติแล้วไฟล์คู่จะเก็บแยกไว้ต่างหาก ถึงคัดลอกเซิร์ฟเวอร์มาทั้งหมดก็คงเปิดไม่ได้อยู่ดีครับ”

“ไม่มีวิธีอื่นเลยหรือ”

“ผมกำลังลองหลายวิธีครับ แต่มันก็เหมือนงมเข็มในมหาสมุทร...”

“เหนื่อยมากสินะ”

“เรื่องเหนื่อยนะไม่เท่าไรหรอกครับ เทียบกับสิ่งที่หัวหน้าหน่วยทำให้...”

จางตอบหลังอีกฝ่ายเบาๆ เป็นเชิงชื่นชม

“ผมจะพยายามเปิดไฟล์ทั้งหมดเท่าที่ทำได้ครับ”

“ดี พยายามหน่อยนะ แต่อย่าลืมเรื่องการรักษาความปลอดภัยด้วยล่ะ”

“ครับ แต่ดูเหมือนรองผู้อำนวยการจะเริ่มสงสัยแล้วล่ะครับ”

“หือ? เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“เจ้าหน้าที่ประจำเซิร์ฟเวอร์ถูกทำร้าย แคมเครื่องเข้ารหัสยังมีปัญหาด้วย แต่เขากลับเพิกเฉยทั้งที่ได้รับรายงานแล้วนะครับ”

“ดูบนซู...”

จางจุ่มอยู่ในห้วงความคิด ก่อนจะส่ายหน้าราวกับมีความทรงจำบางอย่างที่ยากจะลืมเลือนผุดขึ้นมาในหัว

“ขอโทษนะ ช่วยทำอีกสักอย่างได้ไหม”

“ได้ครับ ส่งมาได้เลย”

“ช่วยสืบหาข้อมูลของไอ้คนที่ชื่อเวโดอิกหน่อย มันมีนาฬิกาเรือนนั้นอยู่”

“นาฬิกาเรือนนั้นหรือครับ”

“นาฬิกาของหัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการซเวแฮซิก”

“คุณบอกว่าชื่อเวโดอิกใช่ไหมครับ ผมเคยได้ยินชื่อนี้ หัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการมีลูกชายนี่นา”

“งั้นรู้อะไรเกี่ยวกับหมอนั้นบ้างไหม”

“แค่เคยได้ยินชื่อครับ ผมจะลองสืบดูนะครับ”

“ถ้าได้ข้อมูลอะไรมาให้รายงานฉันทันที”

โดอิกถอนหายใจ หวังคิ้วของเขาขมวดเป็นร่องลึก ในมือถือกล่องสีแดงและกระดาษไนต์อยู่ ของอุณก็จ้องมองกล่องและกระดาษไนต์นั้นด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเช่นกัน

“แปลว่าเมื่อคืนไม่มี แต่...”

“ฉันเจอมันอยู่หน้าประตูตอนจะไปออกกำลังกายตอนเช้ามีด”

“เหมือนกล่องที่เคยได้ครั้งก่อนไหม”

“คงจะ...เกือบ...น่าจะใช่”

ของอุณออกเสียงอ่านข้อความในกระดาษไนต์อีกครั้ง

<คุณจะได้รับความช่วยเหลือจากคนที่เดินกะเผลก>

หลังจากจ้องกระดาษไนต์อยู่พักใหญ่ ของอุณก็ทรวดตัวลงนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ด้วยท่าทางคล่องแคล่ว นิ้วมือเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว สายตามคมกริบ เขาพิมพ์คำค้นหาต่างๆ ลงในช่องค้นหา และตรวจสอบข้อมูลอย่างละเอียด

‘กล่องสีแดง พัสตุไม่ระบุผู้ส่ง กระดาษไนต์ทำนาย...’ ชายหนุ่มมจจจกับการสืบค้นอยู่ตรงนั้นเป็นเวลากว่าสองชั่วโมงโดยไม่ขยับเขยื้อน ยกเว้นแต่จะหิบบเจลิขึ้นมากินทีละกำมือเป็นครั้งคราว หรือจะเรียกว่าบอยๆ ก็ได้ แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับไม่น่าพอใจนัก อย่างไรก็ตาม สีหน้าของอุณยังคงเรียบเฉยราวกับว่าคาดการณ์ผลลัพธ์เช่นนี้ไว้แล้ว ขณะที่เขาบิดขี้เกียจและพักหายใจสักครู่ โดอิกก็เดินเข้ามาถาม

“เงินเข้าบัญชียัง แกบอกว่าจะมีเงินเข้านี้”

“จุมุกไวเหมือนหมา”

“รีบโอนมาห้าแสนอนเลย”

“พูดให้ดีๆ หน่อย ฉันบอกจะให้ยืมตั้งแต่เมื่อไร ฉันไม่เคยพูดแบบนั้น”

“แล้วไง จะไม่ให้ยืมหรือ”

“ก็ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่ก็ไม่ได้บอกว่าจะให้ยืมด้วย”

“พหล่ามบ้าอะไรของแก!”

ร้านซุนแดกุกของซุนจา

โดอิกถือบุหรี่ยี่หนึ่งคาร์ตัน⁵และซองเงินค่าตอบแทนมาถึงหน้าร้าน เขาจัดแต่งเสื้อผ้าให้เรียบร้อยครู่หนึ่งก่อนจะเปิดประตูบานเลื่อน กึก! ประตูบานเลื่อนไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย พอสังเกตดูก็พบว่าด้านในปิดไฟมืดสนิท ชายหนุ่มยกสองมือขึ้นป้องตาแล้วมองผ่านกระจกเข้าไปข้างใน ไม่เห็นร่องรอยของผู้คน แก้อี้อึกตัวถูกยกขึ้นวางบนโต๊ะ เมื่อถอยออกมาสองสามก้าวแล้วมองอีกครั้ง สายตาก็สะดุดเข้ากับป้าย ‘วันนี้หยุด’ ที่ติดอยู่บนประตู

“ป้าครับ!”

เขาเคาะประตู บัง บัง!

“อยู่หรือเปล่าครับ ผมเองนะครับ...คนที่ฝากนาฬิกาไว้! อยู่ข้างในไหมครับ”

ปัง ปัง ปัง! ดูเหมือนจะไม่มีใครอยู่จริงๆ เขาคงต้องกลับมาใหม่ในวันพรุ่งนี้

...

วันถัดมา ชายหนุ่มกลับมาอีกครั้งพร้อมบุหรี่ยี่หนึ่งคาร์ตันและซองเงิน แต่ก็ยังคงเห็นป้าย ‘วันนี้หยุด’ เหมือนเดิม

“ป้าครับ! อยู่ไหมครับ”

ก็ยังไม่เห็นเสียงตอบรับเช่นเคย รู้สึกแปลกๆ อยากรู้อยากถาม

วันต่อมา วันถัดมา และอีกวันถัดไป ป้าย ‘วันนี้หยุด’ ก็ยังคงอยู่ที่เดิม ไม่ว่าจะผ่านไปกี่วันก็ตาม คำว่า ‘วันนี้’ ของร้านซุนแดกุกดูจะไม่เปลี่ยนแปลง ยิ่งหน้าประตูร้านมีใบปลิวและใบแจ้งหนี้กองสูงมากเท่าไร ความกระวนกระวายใจก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเท่านั้น ความกังวลว่าอาจมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับป้าเจ้าของร้าน ผสมปนเปกับความหวาดหวั่นว่าอาจไม่ได้นาฬิกาคืน ชายหนุ่มรู้สึกทรมานใจ และแล้ววันถัดมา และอีกวันถัดไป ป้าย ‘วันนี้หยุด’ ก็ยังคงปรากฏอยู่เช่นเดิม

เสียงในใจเริ่มบอกละเอียดพิสดารที่ ทว่าชายหนุ่มทำแบบนั้นไม่ได้เด็ดขาด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องเอานาฬิกาปลุกคืนมาให้ได้ ความรู้สึกผิดที่ฝากนาฬิกาไว้อย่างไม่รอบคอบแล่นเข้ามาในใจ แต่เขาก็ปลอบตัวเองว่าถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ก็คงจะตัดสินใจทำเหมือนเดิม

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าพร้อมกับสีระชะของโดอิกที่ก้มต่ำลง เขาถอนหายใจพลางหมุนตัวหันหลังให้ป้าย ‘วันนี้หยุด’ ที่ไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดเมื่อใด เตรียมตัวจะเดินจากไป แต่แปลกตรงที่วันนี้ต่างจากวันอื่นๆ เท้าของเขาไม่ยอมขยับ

‘อะไรกัน’

รู้สึกคล้ายมีอะไรบางอย่างจู่โจมเขาไว้ โดอิกค่อยๆ เดินกลับไปประตูร้านอีกครั้ง ภาพที่เห็นยังคงเป็นร้านอาหารที่เปิดประตูเหมือนเดิม ไม่มีอะไรผิดปกติ โดอิกไม่อาจอธิบายที่มาของความรู้สึกประหลาดนี้ได้ แต่ลางสังหรณ์ที่บอกเขาว่าไม่ควรผละจากไปตอนนี้กลับทวีความหนักแน่นขึ้นทุกขณะ เขากวาดตามองรอบบริเวณอย่างถี่ถ้วน แต่แล้วโดยปราศจากความตั้งใจ หรืออาจเป็นเพราะแรงดึงดูดลึกลับบางอย่าง มือของเขาเอื้อมไปคว้าจดหมายที่กองสูงอยู่แทบเท้า ในวินาทีนั้นเอง ชายหนุ่มก็ตระหนักถึงต้นตอของความรู้สึกประหลาดที่คอยยึดเหนี่ยวเขาไว้ จดหมายเหล่านั้นไม่ใช่ปัญหา แต่เป็นวัตถุที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องล่าง กล่องสีแดงใบหนึ่งวางนิ่งอยู่ ราวกับรอคอยการมาถึงของเขา

⁵Carton ในที่นี้หมายถึงกล่องบรรจุของบุหรี่ยี่ขนาดใหญ่ โดยทั่วไปหนึ่งคาร์ตันจะบรรจุบุหรี่ยี่ 10 ซอง (200 มวน) เป็นหน่วยการซื้อขายบุหรี่ยี่ขนาดใหญ่ที่นิยมใช้ในหลายประเทศ รวมทั้งเกาหลีใต้ การซื้อบุหรี่ยี่เป็นคาร์ตันมักจะมีราคาถูกกว่าการซื้อแยกเป็นซอง

บนกล่องมีชื่อ 'จางซุนจา' เขียนไว้อย่างชัดเจน สายตาของโดอิกมองสลักระหว่างกล่องกับป้ายร้าน 'ร้านซุนแด กุกของซุนจา' 'ผู้รับ จางซุนจา' ไม่ผิดแน่ กล่องนี้ส่งมาถึงป้าเจ้าของร้าน หัวใจชายหนุ่มเต้นรัวด้วยความรู้สึกที่โชคชะตา กำลังพลิกผัน เขาตัดสินใจไม่ได้ว่าควรเปิดกล่องดูหรือไม่ ควรเอาไปด้วย หรือควรปล่อยให้วางไว้อย่างนั้น ขณะที่ลี้เล จู๊ ก็ หนาวสะท้านขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ รู้สึกเหมือนมีอันตรายบางอย่างใกล้เข้ามา? รู้สึกเหมือนมีใครบางคนจับตามองอยู่! ลางสังหรณ์บอกว่าควรออกจากที่นี่โดยเร็ว เขาซุกกล่องสีแดงไว้ในอ้อมแขนแล้วรีบจากไปทันที โดอิกคิดจะกลับบ้าน แต่ก็ รู้สึกว่าควรปรึกษาใครสักคน จึงตัดสินใจมุ่งหน้าไปบ้านเพื่อนก่อน

"อะไรวะ ป้าคนนั้นก็ได้รับกล่องสีแดงเหมือนกันเหรอ"

"ไม่รู้ว่าเป็นกล่องแรก หรือได้รับมาหลายกล่องแล้ว"

"งั้น...บางทีที่ป้าช่วยชีวิตและรักษาแกอาจไม่ใช่เรื่องบังเอิญก็ได้"

ทั้งสองคนนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง หลังจากนั้นไม่นาน ยองอุนก็เอ่ยปากขึ้นพลางมองไปที่กล่อง

"ลายมือเหมือนกันไหม"

"น่าจะ"

"ตอนนี้ทำอะไรไม่ได้เลย ทั้งหมดเป็นแค่การคาดการณ์ เราต้องกรอกกล่องเพิ่มอีก"

"ไม่มีอะไรง่ายเลยสินะ"

"จะไม่เปิดดูเหรอ"

เมื่อของอุนเสนอให้เปิดกล่องที่ส่งถึงป้าเจ้าของร้าน โดอิกถอนหายใจยาว เขาจมลึกลงไปในห้วงความคิด ท่าทาง จะตัดสินใจได้ยาก บรรยากาศรอบตัวทั้งสองหนักอึ้งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

แม้รอยยิ้มของเด็กสาวจะเผยให้เห็น แต่บรรยากาศหนักอึ้งก็ยังไม่จางหาย ทุกครั้งที่จอนฮีทำตัวเข้มแข็ง พ่อแม่ และโฮยอลไม่อาจซ่อนความเจ็บปวดในใจได้เลย คืบที่เด็กสาวกระโดดข้ามระดับ '173' เธอถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล และ ได้รับการวินิจฉัยว่ากล้ามเนื้อและเส้นประสาทเสียหาย นั่นหมายความว่าจอนฮีจะไม่สามารถกระโดดสูงได้อีกต่อไป ทว่า รวากับเรื่องตลกร้าย ตั้งแต่วินาทีที่หมอบูตจบ รอยยิ้มก็ไม่เคยลบเลือนจากใบหน้าของเด็กสาว เธอหัวเราะพร้อมกับบอกว่า ดีแล้วที่ไม่ต้องออกกำลังกาย ต่อไปนี้เธอจะไม่ทำอะไรที่ไม่อยากทำอีก แต่ท่าทางเช่นนั้นกลับทำให้คนมองสงสารเธอมากยิ่งขึ้น

"ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นล่ะ มีใครตายหรือไง หนูยังเดินได้อยู่นะ"

พ่อแม่ฝันยิ้มเมื่อได้ยินคำพูดของเด็กสาว แต่ก็ทำได้เพียงขำครู่ บรรยากาศหนักอึ้งในห้องผู้ป่วยยังคงไม่ เปลี่ยนแปลง โฮยอลคงรู้สึกว่าการณ์ไม่ดีนัก จึงพยายามเปลี่ยนบรรยากาศ

"พูดถึงเรื่องนี้แล้ว อันที่จริงหน้าสวยๆ ของเธอไม่เหมาะกับกีฬาที่สาหัส"

"งั้นเหรอ แล้วเหมาะกับอะไรล่ะ"

“อืม...ไม่แน่ใจ แต่เธอน่าจะเหมาะกับอะไรที่มีคลาสมากกว่า”

“คิกๆ อะไรนะ คลาส?”

“อ้อ”

“นี่ ขนาดนายพูดเอง ก็ยังกระดากปากใช้ไหมเล่า คิกๆ”

“ไม่นะ ฉันชอบเธอเพราะเธอมีคลาสไง ฮะๆ”

ใบหน้าของพ่อแม่ของฮีเริ่มมีรอยยิ้มปรากฏขึ้น เด็กหนุ่มรู้สึกโล่งใจ

‘ใช่แล้ว ไม่มีอะไรหรอก ค่อยๆ มีความสุขขึ้นทีละนิดก็พอ’

เสียงหยอกล้อตังขึ้นต่อเนื่องโดยไม่รู้ว่าใครเริ่มก่อน และไม่นานบรรยากาศอันหนักอึ้งก็เบาลงอย่างเห็นได้ชัด

“งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ”

“โอ้โฮ เวลาผ่านไปเร็วจังเลยนะ”

แม่ของเด็กสาวหยิบเครื่องดื่มใส่ลงในกระเป๋าโฮยอลสองสามขวด มินจอนฮีพยายามลุกขึ้นและเอื้อมมือไปจับไม้ค้ำยัน เด็กหนุ่มรีบห้ามไว้

“นอนพักเถอะ”

“ไม่เอา ฉันจะไปส่งถึงประตูโรงพยาบาล”

“ร่างกายยังไม่ได้เลย พักเถอะน่า”

“ไม่เป็นไร นอนอยู่เฉยๆ มันน่าเบื่อจะตาย แม่คะ หนูออกไปแป๊บหนึ่งได้ไหม”

ท่ามกลางความกังวลของแม่ พ่อพยักหน้าเบาๆ

“เดี๋ยวก็กลับมาแล้ว คุณไม่ต้องห่วงหรอก”

จงฮีลุกขึ้นโดยใช้ไม้ค้ำยันพยุงตัว ส่วนโฮยอลก็สะพายกระเป๋าขึ้นบ่า

“งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ สวัสดีครับ”

“อืม กลับดีๆ นะจ๊ะ”

“จะวังด้วยล่ะ แล้วมาเยี่ยมอีกนะ”

เด็กสาวและเด็กหนุ่มเดินเคียงข้างกันไปตามระเบียบโรงพยาบาล แม้จะต้องฟังไม้ค้ำยันจนทำให้ก้าวเดินช้าลง แต่ภาพที่ปรากฏกลับดูมั่นคงและสงบนิ่งราวกับเป็นการย่างก้าวของคนคนเดียว ทั้งสองไม่ได้พูดอะไร ทว่ากลับไม่ยึดอัดเลยสักนิด พวกเขาไม่ได้กังวลว่าจะต้องพูดอะไร หากแต่ยอมรับความเจ็บกันอย่างเป็นธรรมชาติ และรู้สึกขอบคุณที่ได้เดินเคียงข้างกัน จนกระทั่งมาถึงประตูใหญ่ของโรงพยาบาล

“กลับดีๆ ล่ะ”

“อืม”

เด็กสาวมองตามเส้นทางที่เด็กหนุ่มเดินจากไปจนลับสายตา ตอนนี้เหลือเธอเพียงลำพังในความมืด ต้องใช้ไม้ค้ำยันเดินกลับไปตามทางเดิม จู่ๆ ก็รู้สึกสะเทือนใจ ไม่ว่าจะอดกลั้นสักเพียงใด ก็ไม่อาจห้ามน้ำตาที่กำลังเอ่อล้นได้ วินาทีก่อนที่มันจะทะลักออกมา เด็กสาวสะกดน้ำตาไว้สุดกำลัง รีบเดินกะเผลกไปยังที่พักผ่อนกลางแจ้งข้างประตูใหญ่ ทันทีที่นั่งลงตรงมุมหนึ่งและวางไม้ค้ำยันไว้ข้างตัว เสียงสะท้อนก็ระเบิดออกมาราวกับภูเขาไฟปะทุ น้ำตาไหลอาบอย่างควบคุม

ไม่ได้ ไม่รู้ว่าเป็นความโศกเศร้า ความน้อยเนื้อต่ำใจ ความทุกข์ทรมาน หรือไม่ใช่อะไรเลย... น้ำตาพร่างพรูออกมาไม่หยุด เสียงสะอื้นให้ของเด็กสาวปักกลดลายบนผืนฟ้ายามราตรี

เมื่อเวลาผ่านไป เสียงสะอื้นเบาลงทีละน้อย หัวใจที่เคยอัดแน่นเหมือนจะระเบิด สมองที่คล้ายจะเสียดสี ความคิดที่วนเวียนไม่รู้ทิศทาง และจิตใจที่แตกสลาย ทั้งหมดค่อยๆ กลับเข้าที่เข้าทาง แม้บางครั้งอาจหลงลืมไป ทว่าทุกคนล้วนต้องการช่วงเวลาที่ได้ร้องไห้ตามลำพัง เมื่อเช็ดคราบน้ำตาและเงยหน้าขึ้น สายลมเย็นปะทะดวงตาที่บวมช้ำก็มอบความรู้สึกสดชื่นให้แก่เด็กสาว

“น่าอิจฉาจังเนอะ”

เสียงที่ไม่คุ้นหูดังแว่วมา เมื่อมองไปรอบๆ ก็เห็นบาร่างท้วมในชุดคนใช้ยืนคาบอนุหรณ์วนยาวอยู่ไม่ไกลนัก จงฮีเช็ดน้ำตาแล้วเอ่ยถาม

“พูดกับหนูหรือคะ”

“ไม่จั้นจะใครล่ะ ที่นี่มีคนอื่นนอกจากหนูหรือไง”

...

จางซุนจา (หญิง) อายุ 65 ปี, เจ้าของร้านซุนแดกุก

จงฮีคิดว่าอีกฝ่ายเป็นคนแปลกประหลาด จึงรีบคว้าไม้ค้ำยันเพื่อจะออกไปจากที่นั่นโดยเร็ว

“บ้าก็อยากร้องไห้แบบนั้นเหมือนกัน แต่น้ำตามันไม่ไหล มันคงเหือดแห้งหมดแล้วมั้ง”

คำพูดนั้นทำให้เด็กสาวค่อยๆ ปล่อยมือจากไม้ค้ำยัน

“ไม่รู้ว่่าเรื่องราวของหนูเป็นยังไง แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่โรคร้ายแรงใช่ไหม แต่ถ้าหนูเป็นโรคร้ายแรงจริงๆ บ้าก็ขอโทษนะ”

ซุนจาสูดควันบุหรี่เข้าปอดอีกครั้ง

“หนูไม่ได้เป็นโรคร้ายแรงค่ะ”

“จริงหรือ บ้าก็คิดว่าอย่างนั้น ดีแล้วละ”

“แล้ว...คุณบ้าล่ะคะ”

“หมอบอกว่าเหลือเวลาไม่มาก แต่ไม่รู้ทำไม คงเพราะชีวิตที่ผ่านมาโหดร้าย น้ำตามันถึงไม่ไหลออกมา”

“ขอโทษนะคะ”

“ขอโทษอะไร”

“ที่หนูร้องไห้เสียงดัง แล้วยัง...”

“หนูมีจิตใจที่ตรงมาจริงๆ น่ารักจัง”

“คุณบ้าคะ ถ้ามีอะไรให้หนูช่วยบอกได้นะคะ หนูอยู่ห้อง 603 ค่ะ”

“ไม่จำเป็นหรอก พรุ่งนี้บ้าก็ออกจากโรงพยาบาลแล้ว”

“...”

“ไม่ได้ตายทันทีหรอก อย่านอนบ้าแบบนั้นสิ ยังไงก็ต้องตาย อยู่โรงพยาบาลก็ไม่มีประโยชน์ ต้องทำในสิ่งที่อยากทำสิ”

ซุนจาหยิบบุหรี่อีกมวนขึ้นมาสูบ เด็กสาวอยากห้าม แต่ก็ไม่ได้ทำ

“ถ้าถามว่าคุณบ้าอยากทำอะไร จะเสียมารยาทไหมคะ”

“ไม่หรอก ไม่เป็นไร”

ซุนจาฟันควันบุหรือขึ้นสู่อ่างฟ้ามีดมืดอีกครั้ง

“ก็ไม่มีอะไรมาก แค่อยากกลับไปอยู่บ้านเกิดสักพัก”

“บ้านเกิดคุณบ้าอยู่ไหนหรือคะ”

“มกโพ”

“หนูไม่เคยไปมกโพเลยคะ”

“จริงหรือ ไม่รู้ว่าจะสนุกไหม แต่ก็นำไปสักครั้งนะ ลองไปเที่ยวดูสิ”

เมื่อพูดจบ ซุนจาก็สูบบุหรือเข้าปอดลึกๆ จากนั้นก็พูดต่อราวกับมีคนถาม

“บ้าจะหาบ้านในย่านที่เคยอยู่ตอนเด็ก แล้วทาสีประตูให้เป็นสีเหลืองสด ตอนเด็กๆ คนเรียกบ้าว่า ‘ลูกสาวบ้านประตูเหลือง’ บ้าชอบฉายานี้มาก พอนึกย้อนดู ช่วงนั้นน่าจะมีความสุขที่สุด...ตอนนี้คงเรียกว่า ‘ยายอ้วนบ้านประตูเหลือง’ แต่ถ้าได้ยินคนเรียกแบบนี้ บ้าคงดีใจมาก”

ไม่รู้ว่าเป็นน้ำตาหรือน้ำมูก ซุนจาสูดจมูกหลายครั้ง แล้วดับบุหรือกับพื้นเพื่อดับมัน

“คนที่ได้รับกล่องมีแค้แก่กับบ้าร้านซุนแดถูกเท่านั้นหรือ”

“ไม่รู้สิ”

ของอุณจมอยู่กับความคิดอีกครั้ง ถึงกระนั้นก็ยังเคี้ยวถั่วไม่หยุด เสียงกร้วมๆ ดังต่อเนื่อง หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็เอ่ยปากขึ้นอีก

“ถ้าดูจากกระดาษสองแผ่นที่แก่ได้รับ หนึ่งคือคำเตือน อีกหนึ่งคือคำทำนาย ดูสิ อันแรกบอกว่า ‘ห้ามสนทนา’ นั้นหมายความว่าขึ้นอยู่กับแก่ว่าจะคุยหรือไม่ แค้ถ้าฝ่าฝืนอาจเกิดอะไรขึ้นก็เท่านั้น”

“แล้ว?”

“ส่วนอันที่สอง ‘คุณจะได้รับความช่วยเหลือจากคนที่เดินกะเผลก’ นี่เป็นคำทำนายที่ไม่เกี่ยวกับความตั้งใจของแก่ ไม่ว่าจะทำอะไร ก็จะได้รับความช่วยเหลือ”

“แล้วมันหมายความว่ายังไง”

“ถึงตัวอย่างจะยังน้อย แต่รูปแบบของข้อความ...น่าจะมีมากกว่าสองแบบ เช่น คำทำนาย คำแนะนำ คำเตือน คำสั่ง...ฉันแค่จะบอกว่ามันอาจเป็นแบบนี้แหละ”

สายตาของอุณเหลือบไปยังกล่องสีแดงของซุนจาซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ โต๊ะอีกฝั่งเห็นท่าทางนั้น จึงรีบคว้ากล่องแล้วซ่อนไว้ข้างหลัง

“การแอบเปิดกล่องของคนอื่นเป็นอาชญากรรมนะ”

“โดยทั่วไปก็ใช่”

“โดยทั่วไปนั่นหรือ”

“ถ้าเพื่อประโยชน์สาธารณะ หรือช่วยในการสืบสวน ก็ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม”

“แต่เราไม่มีอำนาจสืบสวน”

“ตอนนี้เราต้องการข้อมูลนะ แค่เล็กน้อยก็ยังดี”

โดอิกส่ายหน้าด้วยความเด็ดขาด

“ไม่ได้ เราไม่มีเหตุผลหรือสิทธิที่จะเปิดกล่องนี้ ทางที่ดีที่สุดคือคืนให้ป่าแล้วขออนุญาตถามเนื้อหาข้างใน”

“โอ้โฮ ท่านผู้ทรงศีลสูงส่งและซื่อสัตย์สุจริตเสด็จมาแล้ว”

“อย่าพูดแบบนั้นสิ ถ้าฟรังนี่ร้านซุนแดกูกยังปิดอยู่ เราไปหาป่าด้วยกันเถอะ”

วันรุ่งขึ้น ป้าย ‘วันนี้หยุด’ ที่ติดอยู่หน้าร้านซุนแดกูกหายไป แต่นั่นยังไม่ใช่ทั้งหมด เพราะตัวอาคารส่วนใหญ่ก็หายไปด้วย รถแบ็กโฮกำลังบังคับขากที่เหลืออย่างไร้ความปราณี

“หยุด! หยุดก่อน!”

โดอิกวิ่งเข้าไปในพื้นที่รื้อถอนโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น บีบๆ บีบๆ เสียงเตือนและคำสั่งดังขึ้นอย่างเร่งด่วน

“ทำอะไรนะ! ป้าหรือไง จู๊ๆ วิ่งเข้ามาแบบนี้ได้ยังไง!”

การรื้อถอนต้องหยุดชั่วคราว เพราะการบุกรุกกะทันหัน

“เจ้าของร้านนี่อยู่ไหนครับ ป้าอยู่ไหน”

“อะไรของนาย”

“ผมถามว่าเจ้าของอยู่ไหน!”

“ฉันจะรู้ได้ยังไง นายเป็นใคร รีบไสหัวไปก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ!”

คนงานกรูกันเข้ามาจับตัวโดอิกลากออกไปนอกพื้นที่

“ป้าครับ! ผมมาแล้ว! ป้าอยู่ไหน!”

แม้จะถูกไล่ออกมาอย่างไร้ค่า โดอิกก็ยังตะโกนเสียงดังอย่างไม่ลดละ แต่เมื่อถูกขู่ว่าจะเรียกตำรวจ สุดท้ายเขาก็ต้องยอมจำนน ของคุณที่คอยดูแลเหตุการณ์อยู่ ได้แต่ส่ายหน้าพลาจจาก

“ไม่รู้ว่าจะไปหรือไม่มีหัวคิด... แกก็เป็นชะแบบนี้”

“แกพูดแบบนี้ได้ยังไงซะ!”

“เฮ้ เพื่อน ใจเย็นๆ หน่อย”

“ฉันจะใจเย็นได้ยังไง แกรู้ไหมนาฟีกาเรื่อนนั้นมันสำคัญแค่ไหน!”

“โอเค โอเค ใจเย็น”

ไม่ว่าจะปลอบอย่างไร ความโกรธก็ไม่จางหาย แต่ทันทีที่ยองขุนเอ่ยคำพูดหนึ่งออกมา โดอิกก็กลายเป็นลูกแกะที่ว่อนนอนสง่าง่ายราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

“ฉันได้เบอร์โทร. เจ้าของร้านจากบริษัทรื้อถอนแล้ว”

“เฮ้ย! ทำไมแกไม่บอกแต่แรกวะ!”

“แกไม่ให้โอกาสฉันพูดนี่ วุ่นวายอยู่นั่น...”

“โอเค โอเค แล้วเบอร์อะไร เร็วสิ เร็ว!”

“แต่ว่า...”

“อะไรอีก”

“คือว่า...คุณจางซุนจาไม่ใช่เจ้าของ เป็นแค่ผู้เช่า”

“ไม่เป็นไร ขอแคติดต่อก็พอ”

“แต่...”

“อะไรอีกล่ะ ติดต่อดีไหม ตอนนี้ป่าอยู่ไหน”

“คือ...ป่าไม่มีโทรศัพท์มือถือ ปกติติดต่อทางโทรศัพท์ที่ร้านตลอด...”

“แล้วไง”

“แล้วไงอะไรล่ะ”

“ก็นั่นไง”

“แกไม่ได้ถามว่าป่าไปไหนหรือ”

“ถามแล้ว แต่เขาบอกว่าไม่รู้”

“แล้วเบอร์ติดต่อป่าล่ะ”

“...”

“โธ่เอ๊ย...”

โครม! ฝุ่นฟุ้งกระจายขึ้นมาจากพื้นที่รื้อถอน ขณะที่โดอิกกำลังคิดว่าควรยอมแพ้หรือไม่ด้วยความสิ้นหวัง ลู่ๆ เขาก็รู้สึกคุ้นเคยกับสถานการณ์นี้ รู้สึกว่าเคยเห็นมาก่อน รวากับเคยประสบเหตุการณ์นี้มาแล้ว ชายหนุ่มมองสำรวจรอบๆ อย่างเร่งร้อน ท่ามกลางผู้คนที่มาดูการรื้อถอน สายตาของเขาสะดุดเข้ากับชายคนหนึ่งที่อยู่แปลกแยกจากคนอื่น มันไม่ใช่ความสงสัยธรรมดา แต่เป็นความรู้สึกอึดอัดใจอย่างบอกไม่ถูก

‘เคยเห็นคนคนหนึ่งที่ไหนนะ’

ความทรงจำของเขาไม่ชัดเจนนัก ไม่ใช่คนที่คุ้นเคย แต่ก็ไม่เหมือนว่าเพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก

‘เคยเห็นที่ไหน เมื่อไร เหมือนเคยเห็นอย่างน้อยสักครั้ง ทำไมกันนะ’

โดอิกนึกทบทวนอย่างใจเย็น แต่ก็ไม่มีคำตอบใดๆ เกี่ยวกับชายที่ยืนปะปนอยู่ในกลุ่มผู้คน เขาคิดว่าอาจเป็นเพราะตนเองอ่อนไหวเกินไปจึงผลัดความคิดเรื่องนี้ออกไป แต่แล้วเศษเสี้ยวความทรงจำอันเลือนรางก็แวบเข้ามาในหัว เข้าวันนั้น ชายในชุดสูทดำกระโดดตึก หญิงคนหนึ่งถูกชายคนนั้นทับ ผู้คนมุงดู และเขาที่ยืนแข็งทื่อเหมือนหุ่นโชว์เสื้อผ้า แล้วตอนนั้นก็มีคนชนไหล่เขาแล้วเดินผ่านไป เป็นคนคนนี่เอง!

‘ใช่แน่ๆ! ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ!’

ราวกับภาพฝันในวันวาน แกะสีแดงที่แฝงตัวอยู่ในฝูงแกะขาวได้เผยโฉมออกมา ชายคนนั้นดูจะรู้ว่าถูกสังเกตเห็น จึงหันหลังกลับแล้วรีบออกไปจากที่นั่นทันที

โครม!

การรื้อถอนดำเนินต่อไป ส่วนโดอิกก็วิ่งไล่ตามหลังชายคนนั้น

“เดี๋ยวก่อนครับ!”

โดอิกวิ่งสุดกำลัง ด้วยการเตรียมความพร้อมร่างกายเพื่อสอบตำรวจ เขากำลังมั่นใจในฝีมือของตัวเอง ไม่เคยคิด
แม้แต่คิดว่าจะพลาดเป้าหมาย ตึก ตึก ตึก ตึก เสียงฝีเท้าที่ก้าวอย่างมั่นคงกระทบพื้นดังกังวานเป็นจังหวะ ชายคนนั้นก็
ไม่ช้าถอย ไม่ว่าจะวิ่งเร็วแค่ไหน ระยะห่างก็ไม่ลดลง ยิ่งไปกว่านั้น อีกฝ่ายดูจะคุ้นเคยกับพื้นที่เป็นอย่างดี วิ่งฉิวเข้าออก
ตามซอกซอยอย่างคล่องแคล่ว ชายหนุ่มคิดว่าต้องไม่แพ้ ถ้าตอนนี้เร่งความเร็วขึ้นอีก อาจจะเหนือเร็วขึ้น แต่ถ้าลด
ระยะห่างลงไม่ได้ ก็ไม่มีทางตามทัน เขาก็รวบรวมพลังทั้งหมดที่มี เร่งฝีเท้าไล่ตาม ระยะห่างระหว่างทั้งสองค่อยๆ ลดลง

‘อีกนิดเดียว...’

แต่แล้ว ในช่วงเวลาหนึ่ง ระยะห่างกลับเริ่มขยายกว้างเรื่อยๆ ความเร็วของโดอิกลดลงอย่างเห็นได้ชัด สุดท้าย
ระยะห่างก็มากเกินไปจนไล่ทัน ด้วยความโมโหที่ไม่อาจจะจับ เขาตะโกนลั่นใส่อากาศธาตุอย่างไร้จุดหมาย

“อ้อา! บ้าชะมัด!”

สองขาสั้นระริก หัวใจเต้นรัวเหมือนจะระเบิด ใบหน้าแดงก่ำกลับซีดเผือด เหงื่อไหลโชกจนเสื่อผ้าเปียกชุ่มราวกับ
เพิ่งผ่านสายฝน สายตาเหลือบไปเห็นอ่างล้างหน้าในสนามกีฬาที่อยู่ไม่ไกลนัก ชายหนุ่มล้างหน้าอย่างรุนแรงประหนึ่ง
ระบายอารมณ์ ตื่นน้ำจากก๊อกด้วยความกระหาย จากนั้นจึงทิ้งตัวลงนอนหงายบนอัฒจันทร์ ขณะนั้นเอง เขาได้ยินเสียง
ใครบางคนเรียกชื่อตน ตอนแรกเข้าใจว่าหูผาดเพราะวิ่งหนักเกินไปจนหมดแรง แต่ไม่ใช่อย่างที่คิด

“คุณชเวโดอิกใช่ไหมคะ”

ชายหนุ่มหันไปมองทางต้นเสียงอย่างเหม่อลอย ห่างออกไปราวห้าหกก้าว มีเด็กสาวที่ดูเหมือนนักเรียนมัธยม
ปลายยืนอยู่ เขาพูดติดอ่างด้วยความตกใจ

“คะ...ครับ...ผม...ชเวโดอิกครับ...”

สิ่งที่เด็กสาวยื่นมาให้กลับเป็นกล่องสีแดงอย่างไม่คาดคิด

“นี่...ได้มายังไง...”

เขารับกล่องมาด้วยความอึ้งงัน บนนั้นมีชื่อ ‘ชเวโดอิก’ เขียนไว้ชัดเจน แต่ที่อยู่กลับต่างออกไป เป็นที่อยู่ที่ไม่เคย
เห็นมาก่อน

“อย่าถามว่าเกิดอะไรขึ้นเลยคะ หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“นี่มัน...”

จงฮึยบกล่องอีกใบออกมาจากกระเป๋า แล้วดึงกระดาษโน้ตออกมาอ่านออกเสียง

“พຽ່ງนี้เวลาบ่ายสามโมง ที่อัฒจันทร์โรงเรียนให้ส่งกล่องอีกใบแก่เจ้าของ นี่เป็นข้อความที่ส่งมาถึงหนูคะ”

เขามองนาฬิกาขนาดใหญ่ที่ด้านหน้าอาคารเรียน เวลาบ่ายสามโมงมานิดหน่อย

“เมื่อวานหนูได้รับกล่องมาสองใบ นั่นคือทั้งหมดที่หนูรู้ อย่าถามอะไรอีกเลยคะ หนูไม่รู้อะไรมากไปกว่านี้แล้ว”

เด็กสาวหันหลังจากไปโดยไม่กล่าวลา โดอิกไม่อาจรั้งเธอไว้ เพราะรู้สึกได้ว่าเธอกำลังหวาดผวามาก ความ
กลัวแบบเดียวกับที่เขาเคยรู้สึกตอนได้รับกล่อง...ชายหนุ่มจึงมองเด็กสาวที่เดินจากไปไม่วางตา นักเรียนหญิงคนนั้นเดิน
กะเผลกห่างออกไปเรื่อยๆ ช่วงขณะนั้นเอง ข้อความในกระดาษโน้ตพลันแวบเข้ามาในความคิด

<คุณจะได้รับความช่วยเหลือจากคนที่เดินกะเผลก>

